

Adrian Năstase, președintele Camerei Deputaților

SALA
DE
LECTURĂ

A existat Ialta și poate și Malta

pag. 8-9

Nr. 28 ● 12 - 18 iulie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

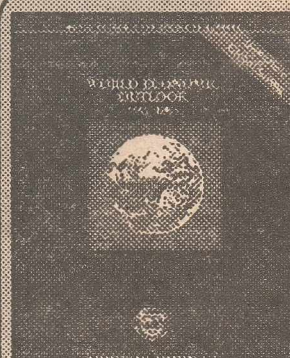
Editată de
C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Un om serios:
Constantin Lăcătușu
A promis în facultate
că va fi
primul român
pe Everest.
Și a fost.

Cum
ne
vede
EMI

pag. 14

**Banii murdari
și crima
organizată**

pag. 6

**Străinii îl
omagiaza pe
Cioran.
Noi când ?**

pag. 10

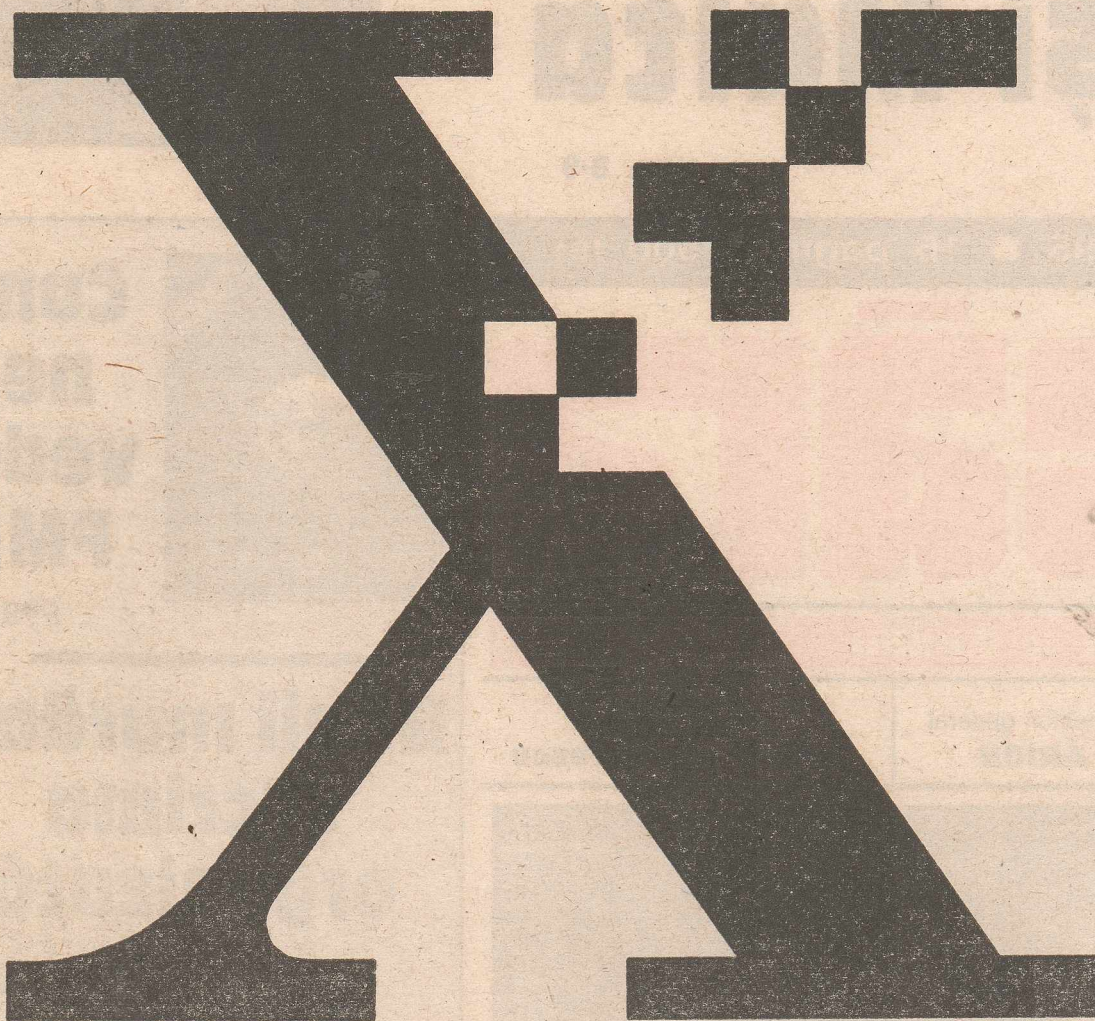
**Săptămâna viitoare-
revista Focus nr. 2
dedicată Elveției**
Abonații Flacărei vor primi
gratuit această revistă

MASINA DE SCRIS

publică în continuare
literatura dumneavoastră
bună

pag. 12-13

9785

THE (fax it, scan it, colour it, highlight it, turn it all around
and do the hokey cokey with it, network it, image it,
Azerbaijani it, E-mail it, there are so many graphics
you won't know to do with it, bill it, sticker it,
don't sweat it, we guarantee you total satisfaction with it,
distribute it, store it, Braille it, get creative with it,
smooth talk it, fast walk it, lip smack it, fun love it,
or cut a long story, just document it) COMPANY

THE DOCUMENT COMPANY
XEROX

RANK XEROX Ltd.
Branch Romania & Republic of Moldavia
XEROX CENTRE
Bd. Republicii 44-46, București 2, Romania
Tel: +40(1) 250.25.25 (10 lines)
Fax: +40(1) 250.72.50

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:
GEORGE ARION

Membri: **Manuela Arion, Ion D. Goia,**
Alexandru Păsărin, Mihai Săndoiu

Director economic: **SILVIU ILIE**

Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SÂNDOIU

Director difuzare: **MANUELA VASILIU**

Secretariat: **Mihaela Caroline Mușet** 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghițeanu, Roxana Stancu

■ **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ **SOCIAL** (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa

Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ **SPORT** (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ **FOTOREPORTERI** (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera,

Florin Ionăță

■ **CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ**: Pașcu Bălaci, Ion Ceacăru

■ **CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚATE**: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjăla (SUA)

■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) - Crina Gorgoi

■ **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra
BIS

magazin

Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi adjuncți:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Păsărin,

Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05

Călin Mărcușanu, Dragoș Bălă, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu,
Marius Onofrei, Florin Petria

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Cîrădulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen

Matoiă, Cezar Munteanu, Doru Vinăță

DIFUZARE 222.66.28: Robert Arion, Gabriel

Bumb, Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2128): Viorela Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; (2600):

Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPIARUL: ROMANIA LIBERĂ

Revista **FLACĂRA** utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Închiderea ediției: joi, ora 20⁰⁰

Rația de libertate

Trei ani la Flacăra

În urmă cu trei ani, când am venit la Flacăra, îmi imaginam, desigur, că va fi altfel. Cum anume altfel, mi-e greu să spun, n-aș putea să definesc cu exactitate. Este vorba, oricum, despre soarta acestei reviste cu o notabilă tradiție în presa românească și care a suferit, odată cu veacul, atât cele bune, cât și, din belșug, cele rele. În afara „perioadei Păunescu”, perioadă cu care, în mod absolut nedrept, este identificată însăși existența acestei reviste (este incredibil, dar în 1995 încă există în public, într-o imensă parte a lui, credința că Flacăra este revista lui... Păunescu!), deci făcând abstracție de acest „episod”, Flacăra a încercat să-și găsească drumul spre cititori cu onestitate și cutezanță, fără a se pune în slujba nici unui interes sau grup, fără a se înregimenta politic de o parte sau de alta, dar spunând răspicat ceea ce a considerat că este dator să spună: adevărul dramatic al vremurilor pe care le trăim, explicațiile pe care le dăm neșanselor noas-

tre, dar mai ales credința că avem încă imensă șansă a ruperii de trecut și de ambasadorii acestuia în nefericitul nostru prezent. Când vom înțelege că acest trecut nu poate fi reformat, ci trebuie extirpat, atunci această șansă se va împlini. În rest, vorbele se pot însăla la nesfârșit...

Închei aici, în spațiul rubricii lui George Arion, rubrica mea „Rația de libertate”, pe care am deschis-o în urmă cu un an, când mi s-a încredințat conducerea revistei. Mulțumesc colegilor mei, pe care i-am simțit realmente din tot sufletul alături de-a lungul eforturilor (adesea inimaginabile) pe care le-am întreprins pentru a oferi cititorilor, săptămână de săptămână, o revistă vie, curată, plină de „draci” câteodată, dar întotdeauna încrezătoare în soartă. Îndrăznesc să sper că acest spirit va rămâne în Flacăra și de acum înainte.

EUGEN CHIROVICI ■

Evenimente mari, evenimente mici

● Cel mai mic eveniment pentru. El și cel mai grav pentru noi este că se scumpește pâinea. Într-o țară în care pâinea ar fi putut să aibă un preț simbolic. ● A scumpit benzina și apoi a plecat în China dar degeaba ați sperat, nu a rămas acolo să s-a întors înapoi. Și chiar dacă nu s-ar mai fi întors tot nu se rezolva nimic, pentru că Iliescu are în ogradă o groază de văcăroii. ● Frumoasa Pamela Anderson a pierdut sarcina. ● Ion Iliescu s-ar putea să-l piardă și el pe Vadim. ● Gheorghe Funar cere ministerul de externe pentru PUNR în loc să ceară Rudotel. Nu i-a fost de ajuns transformarea primăriei Clujului într-o filială a lui Ion Stoica-Caritas, ar vrea acum probabil să pună și de un Caritas internațional. ● S-a votat accelerarea privatizării dar talpa este tot pe frână și nu pe accelerație. Pentru implementarea legii guvernul a alocat 14 miliarde de lei din fondul de rezervă. Totul ca o apă de ploaie. ● O nouă bătaie de joc a guvernului: indexarea cu 8% a salariilor bugetarilor și a pensiilor. ● Din cauza caniculei, se pare că numărul sinucigașilor a crescut foarte

mult. Probabil că Vadim și Funar au instalații de aer condiționat, care i-au ferit de caniculă. ● Să fie adevărat ce se spune, că „Bunicuța” va fi primită la Casa Albă de președintele Clinton?! Înseamnă că o fi Clinton mare și Iliescu mic, dar este vîoi președintele nostru și viguros, mai ales, dacă reușește să penetreze Casa Albă. ● Cosmânca guvernamentală continuă să facă ravagii printre primarii Convenției. Parchetul din Brașov este asmuțit împotriva primarului Adrian Moruzi care continuă să vină la serviciu, ceea ce, în viziunea unelei guvernamentale, constituie un pericol social. ● Scandalul Tana - Anda - Măgureanu continuă, ceea ce ne face să remarcăm doar că în timp ce în cazul Tanei Ardeleanu „organele” au reacționat prompt, în cazul criminalului Alexandru Drăghici au avut ceață pe ochi. ● Gică Hagi s-a însurat. Casă de piatră și mulți ani fericiți. ● Adrian Năstase se pare că intenționează să divorțeze de Funar și Vadim. Au început să-l șantajeze partenerii, așa că dacă se ajunge la divorț, va fi un divorț cu rufe foarte, foarte murdare. Dar parcă nu

ne vine să credem că, după ce s-au simțit bine împreună atât de mult timp, acum să se certe. ● John Major a fost reales lider al Partidului Conservator din Marea Britanie. ● Așa-zisul împărat al romilor, Iulian, a devenit și președintele partidului „romilor cazangii, tinichigii, meseriași și intelectuali”. Di Iliescu este și dânsul intelectual, doar scrie atâtea cărți pe an! Cât despre „meseriași”, de cinci ani încoace tot ne dovedește cât de meseriaș este! E chiar de invidiat! ● Deși n-a ajuns în țară, holera este monitorizată pe întreg teritoriul României. Sărăcia și mizeria, deși sunt atotcuprinzătoare, nu sunt monitorizate. Despre responsabilitățile celor care le mențin, nici n-are rost să mai discutăm. ● Deputatul PL '93 Raymond Luca susține că are informații certe că licitația de la Intercontinental a fost trucată. Au fost și vor mai fi truate alegerile în România, dămite o biată licitație adjudecată de o „biată” familie. ● Direcția de contraspi-onaj a armatei a constatat că nici un militar activ nu a

foto FLORIN IONIȚĂ ■

semnat „scrisoarea celor 300”. Surse demne de încredere ne-au confirmat că nebunaticul „tribunel” este foarte speriat de ceea ce a făcut și că deja se milogește de iertare pe la înalte porți. ● Conform studiilor sociologului Jean-Claude Kaufmann, „o femeie cu adevărat liberă apare în public cu sâni goi”. Rodica o fi cu adevărat liberă? S-așteptăm conferința de presă de la Cotroceni.

MARIAN GHIȚEANU ■

Drumuri europene?

Nu există zi în care cineva de sus să nu afirme că țara noastră pășește ferm pe drumul integrării europene. Toate aceste spuse sunt însoțite de reportaje în care politicienii noștri sunt prezentați alături de personalități consacrate ale spațiului euro-atlantic, la porțile cărora batem și noi. La fel ca foarte mulți cetățeni aș putea crede și eu că, într-adevăr, așa stau lucrurile. Că ne aflăm pe calea cea bună. Că ne îndreptăm cu pași siguri spre ceea ce ni se spune că reprezintă obiectivul primordial al României: integrarea în structurile europene și euro-atlantice. Dar oare chiar așa stau lucrurile? Nu sunt suspicios din fire și înclin să trec cu vederea o serie de evenimente recente care ridică unele semne de întrebare în legătură cu sinceritatea afirmațiilor pe care le fac cei care ne conduc. Nu pot să fac acest lucru pentru că, privind înapoi, constat o anumită consecvență primejdioasă.

Iată despre ce este vorba.

Încă din 1990 dl Ilescu ne-a vorbit despre democrația originală. În vâltoarea evenimentelor de atunci, un asemenea mesaj nu putea fi înțeles pe deplin. Afirmațiile președintelui nu s-au oprit însă aici. Prin vizitele de lucru pe care le făcea la sate nu omitea să atragă atenția țăranilor că tot răul li se trage de la economia de piață. Apoi, nu trebuie omisă prima declarație spectaculoasă pe care a făcut-o în 1992 primul-ministru de atunci și de acum, Nicolae Văcăroiu: „Sincer, cea mai mare gafă a acestor ani a fost împărțirea pământurilor”. Nu putem trece cu vederea nici Legea privind accelerarea procesului de privatizare. A fost necesar mai mult de un an pentru ca această inițiativă care nu rezolvă în sine problema să treacă prin parlament. În tot acest timp privatizarea a bătut pasul pe loc. Acum, un distins șef al PDSR afirmă că nu schimbarea formei

de proprietate este determinantă.

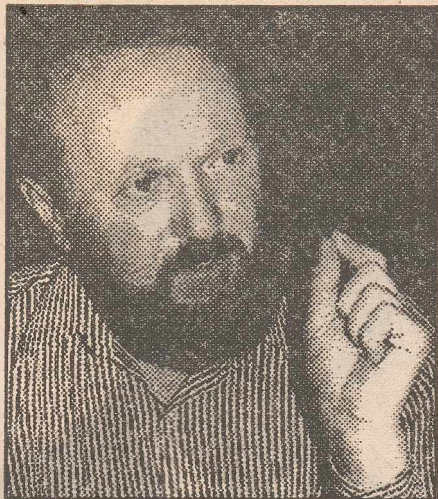
Colac peste pupăză, apare și „Strategia națională de pregătire a aderării României la Uniunea Europeană” care ne vorbește despre un sistem corporatist. Modelul cu pricina a făcut carieră în Portugalia dictatorului Salazar. În Italia lui Mussolini, în Germania lui Hitler. Nu are nici o legătură cu sistemele occidentale la porțile cărora spunem că ciocănim. Nici pe plan extern nu stăm pe roze. România a reușit trista performanță de a nu avea practic nici un tratat de bună vecinătate cu țările din jur.

Guvernul României dezmente timid o informație difuzată de radio „Rossia”, potrivit căreia Nicolae Văcăroiu l-ar fi declarat vicepremierului Oleg Soskovet că țara noastră își întoarce din nou fața spre Rusia. La fel de timid au reacționat autoritățile noastre la unele afirmații făcute de un alt emisar rus, Vladimir Șumeiko, chiar la București. Acesta afirma că a înțeles de la politicienii noștri că și România se opune extinderii NATO!

În schimb, o reacție deosebit de violentă a avut președinția în legătură cu părerea unui reprezentant al Creștin-Democrației Europene care opina că nu vom ajunge în U.E. dacă guvernul nu-și face sânguincios temele. Că nu și le-a făcut rezultă și dintr-un raport al FMI în care țara noastră este comparată cu unele state din Asia Centrală și Transcaucaz. După ce punem cap la cap toate aceste fapte concrete, petrecute pe parcursul ultimilor cinci ani, credeți că întrebarea din titlu nu este justificată?

Din culisele politicii

S-a întâmplat în 1992

Un om care nu uită...

Aștia ne bagă-n pușcărie...

După primul tur al alegerilor din septembrie 1992, FDSN era într-atât de buimăcit de rezultatul scrutinului încât, la un moment dat, a avut senzația că până la runda finală a prezidențialelor noul guvern ar putea fi deja conturat. Pornind de la această premisă, în perioada 29 septembrie - 2 octombrie 1992 a demarat o serie de consultări cu delegați ai formațiunilor cu reprezentare parlamentară. Din partea PDSR, la discuții au participat domnii Adrian Năstase și Ioan Solcanu.

Interesantă a fost întrevederea pe care liderii actualului partid de guvernământ au avut-o cu vârfurile PUNR din acel moment, Radu Ceantea și Petre Burcă.

„Am cerut atunci cu cea mai bună credință și cea mai mare sinceritate, având pentru aceasta și acordul Consiliului Național PUNR, ca PDSR să facă guvernul cu

De nenumărate ori, mai marii partidului de guvernământ au susținut că alianța cu PSM, PUNR și PRM a fost făcută din nevoia de a da țării un executiv în momentul în care opoziția refuza cu încăpățănare orice formă de colaborare cu gruparea dlui Ilescu. Nimic mai fals.

Începând cu acest număr ne propunem ca măcar din când în când să dăm la o parte cortina ce se așterne peste unele evenimente petrecute cu ceva timp în urmă, pentru a pătrunde în culisele greu accesibile marelui public.

primele două formațiuni aflate în topul electoral: CDR și PUNR” - își amintește Radu Ceantea.

Propunerea cu pricina a iscat discuții deosebit de aprinse, în special după momentul în care mai marilor FDSN le-a fost prezentată o schiță a posibilului executiv.

Redăm succint dialogul de atunci.

Radu Ceantea: Procedați în felul următor. Dați Internele la PNȚCD. Țineți cont că, oricât ar nega, acest partid are niște porniri resentimentale pentru miile de ani de pușcărie politică pe care le însumează. În definitiv, nu contează culoarea motanului. Important este să prindă șoareci...

Ioan Solcanu: Darăștia ne bagă în pușcărie pe toți...

Radu Ceantea: Dle Solcanu, ce vinovație aveți? Nu vă bagă în pușcărie pentru că țineți dv. justiția...

Dați PAC-ului Cultura pentru că acolo sunt personalitățile cele mai avizate în domeniu...

Necunoscut: În cazul ăsta, dle Ceantea, dumneata accepți ca și UDMR să

guverneze?

Radu Ceantea: Da ce să guverneze UDMR?

Același necunoscut: Pentru că este în CDR.

Radu Ceantea: Nu există nici un act de participare a UDMR în CDR. Există doar o înțelegere de atașare benevolă. Dar dați și UDMR-ului un minister.

(stupoare, derută)

Ioan Solcanu: Ce minister credeți că li s-ar potrivi?

Radu Ceantea: Ministerul pe care-l propun nu-l dați ca pedeapsă. Provocați în secret o licitație pentru ocuparea lui...

Ioan Solcanu: Și care să fie acela?

Radu Ceantea: Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Ioan Solcanu: Ce logică găsiți în asta?

Radu Ceantea: Maghiarii din parlament vor elabora o legislație atât de grijulie în acest domeniu, pentru că se vor gândi să-și protejeze ungurii și secii din Harghita, Covasna și Mureș. Numai că de această gândire atentă va beneficia întreaga populație a țării...

Un om care se face că uită...

Ioan Solcanu: Bine, dar în cazul acestor dv. ne încurajați să distrugem opoziția...

Radu Ceantea: Nu... Dar evident că slăbiți puțin. Ba mai mult decât atât, această situație opoziția va fi întruchipă puternic de către PSM, PRM, PDAR...

Epilogul nu s-a lăsat așteptat. La scurt timp după această discuție, pentru care cei doi lideri PUNR aveau mandatul Consiliului Național (unanimitate), dl Radu Ceantea, fost debarcat din funcția de președinte al partidului, în lipsă, exact în momentul care se afla la o recepție oferită de Ambasada Germaniei. Semn că cineva acolo, vizibil iritat de gândirea respectivului senator, a reușit să negocieze alte condiții cu unii reprezentanți PUNR, izolându-i pe liderii incomozi Ceantea și Burcă.

La fel de interesant este și faptul că, tot parcursul întâlnirii reprezentanții PDSR (FDSN pe atunci) susțineau sus și tare că CDR nu vrea nici în rupele capului să guverneze. Deși liderii acestei alianțe erau caseră în cadrul unor discuții similare posibilitățile de colaborare și condițiile în care acestea pot avea loc...

Pagină realizată de
RĂZVAN DUMITRESCU

Cu oameni ca ei în frunte vom avea victorii multe

Orice final impune un bilanț. Acum, la sfârșit de sesiune parlamentară, în plină vacanță de vară, este momentul să ne aplecăm cu atenție asupra împlinirilor sau neajunsurilor care și-au făcut loc în activitatea celor pe care noi, cetățenii acestei țări, i-am ales.

**Oliviu
Ăăă
Gherman**

Din rândul vedetelor acestei sesiuni parlamentare nu poate fi omis dl Oliviu Gherman, președintele Senatului României. Domnia sa este un personaj extrem de interesant. La prima vedere ai impresia că această cameră a Parlamentului este condusă de un pașnic bunicuț.

Foarte mulți se amuză pe seama unui defect pe care cunoscutul senator îl are. Pentru ca cititorii noștri să înțeleagă despre ce anume este vorba, reproducem întocmai un pasaj din discursul rostit de Oliviu Gherman, în 1992, cu ocazia alegerii sale:

„Se împlinesc 42 de ani de când, ăăă..., funcționez în învățământul superior în specialitatea fizică teoretică. Ăăă și obiceiul este acela de a scrie cu creta pe tablă

formule... ăăă. Unii dintre studenții mei, ăăă... s-au întrebat pe vremea dacă toate cretele pe care le primesc sunt întotdeauna decojite ăăă... Și aș vrea să vă spun că... ăăă... după 42 de ani, ăăă, de învățământ, ăăă, pentru mine fiecare oră de curs a însemnat, ăăă, un moment solemn...”

Paradoxal, bălbele sale au adus multe victorii partidului de guvernământ. Când conduce ședințele Parlamentului, șirurile lungi de „ăăă” reușesc să dea peste cap logica iar asistența, neputând pricepe ce anume se întâmplă, votează absolut orice.

Din acest motiv, în Senat se petrec fel de fel de lucruri ciudate, cum ar fi votul la două mâini, procedeu prin care majoritatea parlamentară fentează cvorumul legal de ședință.

Așa s-a întâmplat și cu Proiectul de lege privind accelerarea privatizării, când pedeserii dlui Gherman au votat și pentru colegii absenți. Interpelat în legătură cu acest aspect, președintele de ședință a răspuns galeș: „Ăăăăă...”

Nu cu mult timp în urmă, senatorul PUNR Viorel Sălăgean se zburlea tare de tot la mai marii săi Gavra și Funar. Bunăoară, primarul Clujului era considerat „profesorăș”, „tip zglobiu cu anvergură limitată” ș.a.m.d.

De fapt conflictul cu vârfurile acestui partid au fost anunțate cu surle și trâmbițe de chiar dl Sălăgean în persoană, care-și exprima public intenția de a structura o nouă formațiune politică: Liga Nordului. Acest război s-a dovedit a fi

Repetent la consecvență

Însă o mică furtună într-un mic pahar cu apă pentru că dl senator conviețuiește și acum bine mersi cu cei pe care-i criticase atât de aspru. În sesiunea parlamentară proaspăt încheiată, Viorel Sălăgean a mai reușit o performanță de proporții. După ce a înfiertat proiectul de Lege privind accelerarea privatizării, elaborat de guvern, după ce nu s-a sfiit să-l catalogheze inutil atât în debaterile din Parlament cât și prin interviurile acordate presei, personajul din imagine a pus serios umărul la votarea inițiativei cu pricina. Pentru toate acestea, noi îi acordăm premiul pentru „consecvență” și un loc între celebritățile care locuiesc în această pagină.

Bună „Dimineața”, Dumitrașcu!

Gheorghe Dumitrașcu își urlă istericalele de la tribuna Senatului, iar când nu-i ajunge și le așterne în fiuica lui Vadim și în fiuica preșidențială „Dimineața”. În timp ce se fac eforturi pentru încheierea tratatului de bază româno-ungar, senatorele de Constanța trage un pamflet urât mirositor împotriva premierului ungar. Agamanul de la OIL TERMINAL, sub pretenția că vrea binele

țării, îi face rău cât se poate de mult. Stând pe plaja Modern din Constanța, prăjindu-se sub soarele torid al verii, senatorul va veni la toamnă cu bagajele pline de venin, ură și demagogie, c-așa-i românul!

Constantin Sava este senator PDSR și chestor al Senatului. Fost ofițer de infanterie fiind, spiritul cazon nu-l părăsește pe dl Sava nici o clipă, în special când este vorba de ziaristi și de „săltarea” acreditărilor. Infanteristul s-a orientat bine în teren dacă ne gândim că a fost ales a doua oară senator, că și-a tras un ditamai viol pe malul lacului Amara și că este și „studinte” în drept. Îi place Rusia, în

Funcția bate gradu’

general, și orașul Moscova, în special. Adept al imitațiilor din plastic, dl chestor a plantat spațiul de la bufetul Sălii Omnia cu oribile flori și arbuști din plastic. Gurile rele zic că nu degeaba, dar ce mai contează o filodormă de câteva milioane pe lângă marile „tunuri” care se trag în țara asta de oamenii PDSR-ului?! Este bun prieten cu multimiliardarul Ilie Alexandru din Slobozia, fost maistru militar și fost pușcăriaș. Încă o dată se adevărește că funcția bate gradu’. BINGO!

Cine se naște din pisică, șoareci mănâncă

Deputatul Tudor Mohora promitea să devină revelația acestui sezon. Presa s-a grăbit să salute despărțirea acestuia de PSM-ul binecunoscuților dinoza-uri Verdeț și Păunescu. Era așteptată cu nerăbdare apariția noii formațiuni politice Partidul Socialist, pe care grupul disident o anunța ca fiind o structură modernă, în pas cu Europa.

Prima dezamăgire: programul noului partid

este practic copie la indigo a documentului similar de la PSM. Interesante păreau și declarațiile dlui Mohora, care anunța răspicat că nu intenționează să sprijine necondiționat acest guvern. Și totuși soarta Proiectului de lege privind accelerarea privatizării a atârnat de votul celor de la Partidul Socialist, care au sprijinit guvernul. Rămâne de văzut cât de condițional a fost acest sprijin.

(Pagină realizată de RĂZVAN DUMITRESCU, MARIAN GHÎTEANU, RADU IOANID)

„Spălarea” banilor în România

„În concepția noastră, «banii murdari» reprezintă sumele de bani sau orice alte valori patrimoniale dobândite de una sau mai multe persoane în urma comiterii cu intenție sau participării la comiterea unei infracțiuni incriminate de legea penală română».

Revenind la definiția formulată în România, pentru a o argumenta se pornește de la elementele ce caracterizează și particularizează fenomenul criminalității în țara noastră, manifestat în contextul realităților pe care le parcurge societatea în această etapă. Noul mecanism de funcționare a societății, apărut după evenimentele din finalul lunii decembrie 1989, a dat posibilitatea existenței capitalului privat, teoretic în proporții nelimitate, pentru fiecare persoană. Practic însă procesul de formare și dezvoltare a capitalului privat pe căi legale s-a dovedit și se dovedește extrem de greu.

Explicația trebuie căutată nu numai în condițiile anterioare anului 1990, în fapt când nici nu se putea vorbi de capital privat, dar mai ales în realitățile perioadei imediat de după 1989 când, pe fondul inexistenței unor reglementări legale, nu s-a creat cadrul minim care să ofere posibilități în acest scop.

Într-un asemenea context, caracterizat de o puternică destabilizare în aproape toate planurile vieții, s-a produs agresiunea fățișă asupra proprietății publice, singura existentă cu adevărat în proporția cunoscută. A început, în chiar debutul frământatului an 1990, scurgerea masivă, sistematică și organizată de capital din proprietatea publică spre proprietatea privată. În fond, s-a declanșat procesul de formare și alimentare ilegală a capitalului privat, prin furturi de mari proporții, falsuri și înșelăciuni.

S-a creat astfel un imens capital negru căruia s-a încercat a i se da, de către posesorii ilegali, o aparență de legalitate, într-o perioadă în care nu a existat nici un text de lege care să oblige persoanele să justifice proveniența bunurilor și valorilor. În consecință, a rămas de făcut un singur lucru, acela ca poliția, dar și organele de control financiar și de inspecție să încerce a stăvili fenomenul ce lua proporții alarmante.

De exemplu,

trei grupuri organizate au sustras, în mod repetat din cadrul secțiilor speciale ale combinatelelor chimice

din Craiova, Onești și Săvinești, o importantă cantitate de platină (metal prețios) aflată în compunerea unor utilaje, pe care au valorificat-o, prin intermediul unor traficanți, în Iugoslavia și Turcia. O parte din suma de zeci de mii de dolari obținuți a

fost investită de infractori în imobile și autoturisme.

Un caz tipic de spălare a banilor dobândiți prin escrocherii repetate se referă la patronul unei societăți comerciale care, lansând un așa-numit joc de într-ajutorare, a colectat fonduri bănești de la un mare număr de persoane, folosind practica escrocheriei, investind apoi o parte din multele milioane obținute pentru achiziționarea unei fabrici de mobilă.

O altă metodă, de data aceasta mai abilă, folosită pentru dobândirea de capital negru și reciclarea acestuia, o constituie valorificarea rapidă a unor mari cantități de bunuri sustrate din unități economice, sumele în lei realizate fiind convertite în valută (dolari S.U.A. și mărci germane). În continuare, cu aceste sume s-au achiziționat din străinătate mari cantități de produse (confecții, produse alimentare etc.) vândute la prețuri de speculă prin societăți comerciale privatizate.

Situația ca atare pune în evidență funcționarea unei veritabile economii sub-

metice și produse alimentare, fără ca acestea să fie declarate organelor vamale și nefiind înregistrate în evidențele contabile.

De dimensiuni aproximativ egale sunt actele de contrabandă constând în scoaterea ilegală din România a unor importante cantități de mobilier, cherestea, metale neferoase etc., care sunt valorificate pe piața externă, cel mai adesea cu complicitatea funcționarilor vamali.

Un caz de răsunet, cercetat și finalizat în anii 1993 - 1994, îl reprezintă cel privind pe cetățeanul libanez Elias Nassar care a introdus în România, fără să achite taxele vamale și accizele aferente, țigări în valoare de mai multe miliarde de lei. În rechizitoriul întocmit de către Parchetul General de pe lângă Curtea Supremă de Justiție din mai 1994, se reține faptul că Nassar, împreună cu o româncă, Paraschiv Marilena, au constituit societatea comercială ELMA-IMPEX-S.R.L. cu sediul declarat inițial în București și care avea ca obiect de activitate importul și exportul de mărfuri precum și comercializarea lor în România și

Regiei Autonome „ROMTEHNICA”, partenerul său de contract, ca plata produselor speciale livrate de către acesta să fie făcută nu numai în dolari U.S.A., cum se stipulase inițial, ci și în lei, încălcându-se astfel în mod grav dispozițiile în materie.

Rechizitoriul Parchetului General a reținut că „sub imperiul necesității menținerii contractului, această pretenție a fost acceptată și, din acest moment, inculpatul Nassar a trecut la o nouă etapă a afacerilor”.

În acest scop, el a înființat o nouă societate comercială „ROMEL-IMPEX” S.R.L. care, deși nu a desfășurat nici o operațiune economică, a încasat de la 48 de societăți comerciale suma de peste 2 miliarde lei, pe care a plătit-o în mai multe rânduri, prin CEC-uri, Regiei Autonome „ROMTEHNICA”.

Aceste plăți reprezentau în fapt contravaloarea produselor speciale livrate de Regia Autonomă, dar suma în lei provenea în realitate din contrabandă cu țigări. Iată, astfel, cum plăți în aparență legale ascund în fond operațiunea clasică de spălare a banilor obținuți din contrabandă cu țigări. În realitate, întocmind documente fictive, cetățeanul libanez și-a acoperit afacerile ilegale desfășurate în România.

În spălarea banilor sunt implicați înalți funcționari

Cea mai utilizată tehnică pentru spălarea banilor, practică în România, rămâne însă contrabandă cu mijloace de plată străine, respectiv scoaterea fizică peste frontiere a unor importante sume provenite din practica evaziunii fiscale, traficul cu valută falsă, contrabandă și traficul cu substanțe radioactive. Luând în calcul, din această perspectivă, dimensiunile corupției, trebuie să recunoaștem că sumele de bani, lei sau valută, pretinse și primite de către funcționari publici sau alte categorii de persoane, sunt investite de către aceștia în imobile, terenuri, autoturisme de lux, bijuterii, opere de artă etc. Este de notorietate, exemplele fiind în ochii noștri, că un număr apreciabil de cetățeni români și străini au achiziționat, într-un timp relativ scurt, numeroase imobile, terenuri în zonele turistice și de agrement, hoteluri, stații de benzină, cazinouri, cluburi de noapte și multe altele, imensa majoritate a capitalurilor investite în acestea provenind din comiterea de infracțiuni.

Semnificativ în acest peisaj este cazul unui înalt funcționar de bancă din București care, în numai doi ani, prin acordarea ilegală a unor credite, a primit sume de

bani (lei și valută) pe care le-a utilizat pentru achiziționarea a trei apartamente, construcția unei vile în zona montană, cumpărarea a patru suprafețe de teren și a patru autoturisme de lux, plătiind pe toate acestea peste 250.000 dolari S.U.A.

Redactorii revistei Flacăra au cunoscut primii în presa românească manuscrisul cărții generalului maior Costică Voicu, BANII MURDARI ȘI CRIMA ORGANIZATĂ. La vremea respectivă, în revista noastră a apărut articolul - În anchetă cu generalul Costică Voicu. Ne face plăcere ca la apariția acestei lucrări valoroase să oferim cititorilor câteva pagini din volum, pentru a afla, de la o sursă autorizată, câteva repere ale dezastrului în care ne aflăm.

terane, în care circuitele financiare legale sunt ocolite, iar organele de control practic sunt aproape incapabile să depisteze afacerile de mari proporții ce se derulează.

Contrabanda și evaziunea fiscală, cele mai profitabile activități

De altfel, o caracteristică a fenomenului de spălare a banilor în România este aceea că operațiunile de convertire a fondurilor, tranzacțiile și comercializarea unor valori se fac în afara structurilor financiar-bancare și de credit. Concluzia se bazează exclusiv pe cazuistica instrumentată de poliție, pentru că lipsa oricărei reglementări în domeniul financiar-bancar, care să oblige identificarea și sesizarea

cazurilor de tranzacții suspecte și operațiuni în numerar peste o anumită sumă, face ca segmentul acesta, de altfel, cel mai important, să nu fie cunoscut sub aspectul afacerilor

ce ascund fenomenul de spălare a banilor.

Activitățile ilegale cele mai profitabile rămân actele de mare contrabandă și evaziune fiscală, materializate în introducerea ilegală în țară a unor mari cantități de țigări, băuturi alcoolice, cos-

metice și produse alimentare, fără ca acestea să fie declarate organelor vamale și nefiind înregistrate în evidențele contabile.

Se impune precizarea că acest cetățean libanez avea și calitatea de patron al firmei „EMA TRADING” cu sediul în țara sa de origine, calitate în care a încheiat în

anul 1992 un contract cu Regia Autonomă „ROMTEHNICA” privind importul de produse speciale din România.

Prin această operațiune contractuală, libanezul și-a asigurat „acoperirea” comerțului cu țigări, putând manipula importante

sume de bani, în conturile deschise pentru a asigura confidențialitatea manevrelor financiare. Din derularea operațiilor clandestine cu țigări el a dobândit importante sume de bani în lei, ca urmare pretinzând

Edificator prin amploarea afacerilor ilegale este cazul unei puternice rețele de contrabandiști conduse de cetățeanul cipriot Victor Issa care, în decurs de trei ani, a introdus în România, prin acte de contrabandă, aproape un miliard de pachete de țigări, sumele în lei obținute din comercializarea acestora fiind schimbate în dolari S.U.A. Ancheta a stabilit că infractorul a obținut, prin această metodă, peste 60 milioane dolari, pe care l-a depozitat în conturi personale deschise la mai multe bănci din România, ulterior aceștia fiind transferați în conturi din străinătate. Este de reținut - măcar ca un semnal de alarmă - faptul că nici un funcționar din cadrul unităților bancare române nu a sesizat autorităților competente despre alimentarea sistematică a conturilor cu sume mari de dolari de către vreun cetățean străin.

Ce aude unicornul

Urnele, amenințare și fascinație

Pentru a combate „șantajul” practicat de unii parteneri din arcul guvernamental al PDSR, dl Adrian Năstase a amenințat săptămâna trecută cu alegeri anticipate. Sunt conștienți că acestea nu se vor ține, cu atât mai mult cu cât anul viitor este programat scrutinul „normal”. Mi se pare însă util să determinăm ce s-ar întâmpla dacă românii ar fi chemați în perioada imediat următoare la urne. Pentru aceasta, e necesar să aruncăm un ochi la ce s-a petrecut în țările frățestre.

Acolo - cu excepția Cehiei -, după guvernări de dreapta, foștii comuniști (reorganizați în partide socialiste de tip occidental) au revenit la putere. Nu însă din cauză că electoratul ar fi vrut din nou comunism. Revenirea stângii ține mai ales, dacă nu exclusiv, de caracteristicile - nebanale la început - ale „perioadei de tranziție”, de ineditul situației create. Occidentul a considerat că punând cu nădejde umărul la prăbușirea sistemului comunist a făcut tot ce era de datoria lui, celelalte fiind o afacere a Estului. La rândul lor, cetățenii din fostele țări socialiste au avut la început impresia (iluzia) că dispariția stăpânirii comuniste rezolvă prin ea însăși totul, că restul vine de la sine. S-a văzut că nu era deloc așa. Țările din Est nu s-au trezit, după ce au renunțat la regimurile comuniste, în situația țărilor occidentale. Acestea au ajuns la nivelul de dezvoltare pe care-l au în prezent, la structurarea economiei și la mecanismele care funcționează bine după o evoluție (postbelică) de decenii și fără să fi existat un hiatus, o fractură, o întrerupere a dezvoltării normale. În schimb, statele răsăritene au efectuat traversarea deșertului roșu. Ca urmare, ele suportă de cinci ani încoace un proces inedit, parcurg un drum pe care nu l-a mai străbătut nimeni și tocmai de aceea jungla este aici mai mare și mai florosă decât la occidentali, unde, pe măsură ce apăreau fenomene negative, se creau și armele și mijloacele pentru a le combate. Rezultatul: scăderea drastică a nivelului de trai, a puterii de cumpărare, șomajul, nesiguranța zilei de mâine, disperarea oamenilor care nu au o sursă de existență asigurată. Din asta provine resurecția stângii în țările foste socialiste - oamenii simpli au votat, după ce euforia izbăvirii de comunism a trecut, pe cei care le-au promis că le asigură pâinea cea de toate zilele, deci

pe acei pe care-i cred în stare de a realiza o minimă securitate socială.

Abia după revirimentul socialist din vechiul lagăr a fost clar pentru toți cât de mult a greșit Occidentul în politica sa față de țările foste comuniste. El trebuia să pună în funcțiune din proprie inițiativă, chiar și fără o cerere expresă din partea statelor respective (care erau atunci sub șoc și nu-și dădeau bine seama de ce le trebuie), un al doilea Plan Marshall, destinat lagărului socialist ce se destrămase. Efortul financiar s-ar fi justificat pe deplin, consecințele ar fi fost benefice pentru toți. În loc de asta, Occidentul a lăsat centrul și estul Europei post-comuniste pe mâinile unor bighiați, ale unor aventurieri domici de îmbogățire rapidă prin afaceri necinstite, ale unor corbi care s-au năpustit asupra est-europenilor, aducându-i în situația de a se întoarce, în disperare de cauză, cu fața spre foștii comuniști.

Dar, în afara implicațiilor de fond, come-back-ul stângii în fostele țări socialiste a însemnat ipso facto și nașterea acolo a mecanismului democratic al alternării la putere. La noi acest lucru încă nu s-a petrecut, România s-a sustras până în prezent acestui proces. Cauzele sunt multe. Printre ele, slăbiciunea opoziției, în bună măsură ca rezultat al durității regimurilor deșist și ceaușist, care au reprimat fără milă cea mai mică tendință de nesupunere și împotrivire. Prin urmare, în perioada post-comunistă, noi, românii, am avut (și avem) o guvernare neîntreruptă a stângii. Însă românul este și el dornic de schimbare, și pentru actul în sine (să mai vină și alții și să arate ce pot, căci cu cei de acum ne-am lămurit), dar mai vătos fiindcă guvernarea actuală l-a dezamăgit profund. În același timp, opoziția de astăzi, deși divizată, este alta decât cea de acum 5 sau 3 ani. Din aceste motive, un scrutin în acest moment ar pune opoziția într-o situație avantajoasă. Cred că tendința aceasta se va menține ori chiar se va accentua și în cazul (aproape sigur) că alegerile vor fi lăsate să se țină la vremea lor, către sfârșitul lui 1996, dar rămâne de văzut dacă ea va fi destul de puternică pentru a pune și la noi în funcțiune mecanismul alternării la putere.

ION D. GOIA ■

Ramura de măslin din ciocul porumbelului

Siria și Israelul ar putea să bată palma

Negocierile dintre Israel și Siria, despre care se credea că sunt în impas, merg totuși pe drumul cel bun, și ar putea să ducă la semnarea unui acord de pace între cele două țări. Presa occidentală a și făcut scenariul viitorului „moment istoric”. Scena va avea loc la Washington sub oblăduirea președintelui american Bill Clinton. Cam pe la mijlocul lunii mai a anului viitor, pe peluza din fața Casei Albe, președintele Siriei, Hafez Al Assad, va strânge mâna premierului Yitzhak Rabin consfințind înțelegerea cu privire la retragerea israeliană de pe înălțimile Golan și cu privire la alte aspecte prin care să se pună capăt situației de „nici pace, nici război” în care se găseau cele două părți.

„Scenariul” nu ar avea nimic senzațional pentru că ar fi de fapt o repetare a incredibilei strângeri de mână, cu adevărat istorice, tot în locul mai sus pomenit, dintre Arafat și același Rabin. De data aceasta, dacă premisele vor fi îndeplinite, Israelul va putea să marcheze un punct decisiv în politica sa de abordare pas cu pas și partener cu partener a procesului de pace cu vecinii săi arabi. Ideea unei soluții globale, care fusese vehiculată în urmă cu câțiva ani - atunci când pacea se întrezărea la orizont - s-a vădit din capul locului greu de realizat, pentru că ar fi presupus o abordare foarte complexă a unui nod de contradicții. Iar Israelul nici nu părea pregătit să accepte o asemenea luptă pe mai multe fronturi pentru că ar fi fost nevoit să

facă prea multe concesii.

Trebuie spus însă că această mult râvnită pace nu ar fi fost decât un vis îndepărtat dacă evenimentele din 1989 nu ar fi dus la prăbușirea sistemului bipolar de securitate la scară globală, o dată cu decăderea sistemului comunist și încetarea războiului rece. În noile condiții istorice Israelul a înțeles că este în interesul său să pună capăt stării de beligeranță în care se afla cu statele arabe din regiune, după repetatele războaie care i-au adus un anumit câștig teritorial, dar o permanentă stare de insecuritate. Breșa a fost creată prin acordurile de la Camp David când s-a realizat pacea cu Egiptul, statul arab cel mai important din regiune, în polida unui adevărat front al refuzului pe care îl creaseră celelalte state arabe și chiar trecând peste amenințările acestora. De altfel ironia soartei a făcut ca unul dintre protagoniștii celui moment, fostul președinte egiptean, Anwar El Sadat, să cadă - victimă tocmai datorită cutezanței gestului său politic. Au urmat ani lungi de așteptare până la pacea cu palestinienii, astfel încât acum s-a creat un mini-teritoriu palestinian autonom enclavat în suprafața statului israelian. Raporturile ierusalimului cu Libanul s-au ameliorat, s-au pus bazele păcii cu Iordania, dar mai rămânea Siria. Regimul de la Damasc părea dispus la cele mai puține concesii. Dar a devenit imperios necesar ca și Damasc să dea dovadă de o poziție mai realistă, înscri-

indu-se în formidabila tendință către pace care a „izbucnit” pur și simplu în regiune în ultimii ani.

Prin convorbirile „sponsorizate” politic de Washington, Israelul dorește obținerea unor garanții de securitate la granița cu Siria. În același timp, Damascul vrea retrocedarea necondiționată a înălțimilor Golan, ocupate după războiul din 1967. Israelul își va lua măsurii proprii de apărare, chiar dacă va realiza o retragere militară din zonă prin introducerea unui sistem aerian de avertizare timpurie, monitorizat prin satelit. S-a ajuns chiar și în faza tehnică a negocierilor, pentru că șefii de stat major ai celor două armate au convenit chiar și asupra instalării unui „telefon roșu” între cele două capitale pentru evitarea riscurilor unor acțiuni necugetate. În cazul finalizării negocierilor, SUA vor bifa un mare succes diplomatic, putând să transmită lumii mesajul că America este într-adevăr superputerea lumii. Dar această „pax americana” nu înseamnă și dispariția completă a potențialului focar de tensiuni din zonă. Mai rămâne de rezolvat statutul Ierusalimului, apoi obținerea unei neutralități din partea Irakului, plus celelalte obiecte de contencios existente chiar cu cei cu care Israelul a realizat deja acorduri parțiale de pace. Dar calea e cea bună și auspiciile par favorabile.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Mileniul trei fără un sfert

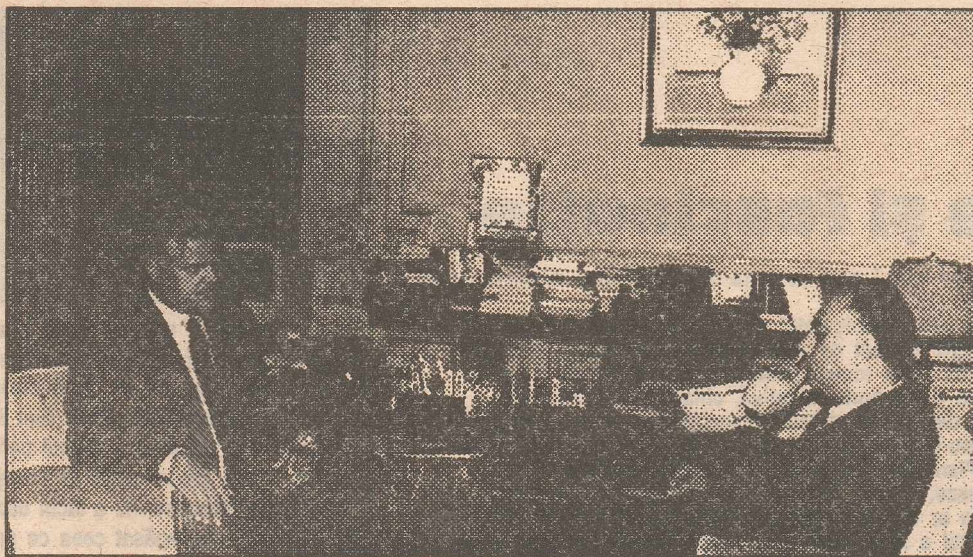
Un viciu istoric...

Declarațiile tiribombastice ale președintelui Adunării Federației Ruse, Vladimir Șumeiko, făcute la București cu ocazia... istoricei sale vizite sunt tiribombastice și nu prea. Distinsul parlamentar, figură proeminentă în peisajul politic de la Moscova, nu a făcut decât să rostească mai apăsător ceea ce prudentul Kozărev șoptește mai suav: Rusia este decisă să nu permită NATO o flexibilitate „excesivă” în direcția Estului. Că NATO este, la rândul său, decis să nu ia în considerare un veto rusesc asta este o altă problemă. O altă problemă și nu prea: la Bruxelles și nu numai acolo există destui strategii care țin mult la demnitatea alianței, dar și destul de mult la propria carieră. Or, practica abordărilor occidentale arată că Vestul e țețoș cam cât îl lasă... rușii. Decenii în șir „războiul rece” a fost comandat de ruși până acolo încât toate declarațiile vestice se compuneau după ce se lua notă de cum vrea Kremlinul să tușească, să strănute, să spună „niet”. Istoria conviețuirii Est-Vest a fost, într-o covârșitoare majoritate, dictată de Moscova, articulată de Moscova, exploatată de Moscova.

Ceea ce a atras, așadar, atenția în intervenția lui Șumeiko la București nu a fost refuzul Rusiei de a accepta îngustarea spațiului său de influență directă cât angajarea României la remorca tacticii ruse pe plan militar. Desigur, Cotroceniul a reacționat având în vedere că se află sub translocator occidental, ripostând: „decizia privind integrarea României în NATO se ia la București și nu în altă parte!” Așa e. Bravo. Numai că întrebarea rămasă în ceață este unde se ia decizia de a se decide (la... București) cutare sau cutare direcție? Răspunsul, impus de înseși ultimele evoluții, este alarmant la Moscova. Adevărul gol-goluț este că România, dincolo de declarațiile de bune intenții, de cochetația cu Occidentul, de intonarea ariilor democrației pe o voce sau mai multe, face cu ochiul către Vest și aluneacă spre Est. Toate deciziile de politică internă vocalizează, în formă, necesitatea intrării în Europa și pășesc, în fond, spre tradiționalul orizont răsăritean. Din această duplicitate puterea actuală nu vrea și, poate, nici nu are interesul să iasă. Acest tip de joc este perdant, consumă timp degeaba, încurcă partenerii, strică sistemul de „mobilizare intern”.

Șumeiko, afirmând că România spune „niet” NATO-ului, nu a făcut decât să împingă căruța pe drumul... drept, după ce a remarcat că bietul nostru vehicul înaintează, tragi-comic, pe atâtea cărări. Să recunoaștem: spectacolul este de un comic copios. În aparență. În fond ne aflăm în fața unui viciu istoric!

RADU BUDEANU ■

George Arion: - Domnule Adrian Năstase, vă propun să vorbim cu sinceritate despre minciună...

Adrian Năstase: - Cu plăcere.

G.A.: - ... mai ales că prima carte despre România postrevoluționară se intitulă „O minciună mai mare decât secolul”. Ați citit-o?

A.N.: - Am citit multe articole despre România, despre revoluție... Am considerat, în urmă cu câțiva ani, și cred și acum, că revoluția a fost un fel de cutremur care a dat drumul la foarte multe tensiuni, dar, în același timp, a creat foarte multe frustrări, nemulțumiri, percepții. S-a pornit un război al percepțiilor despre ceea ce ar fi trebuit să fie adevărul, ideea că adevărul trebuie restituit, că revoluția a fost furată, ca și cum am fi discutat despre obiecte.

G.A.: - Și care e părerea dumneavoastră?

A.N.: - În decembrie '89 a pornit un proces de schimbare pe care l-am numit revoluție și care nu s-a încheiat. De aceea, adevăr și minciună în legătură cu aceste lucruri sunt, de fapt, abordări în absolut despre un proces care e în desfășurare. România, ca întotdeauna, a fost și este considerată ca o pradă. Întotdeauna au existat, și mai există, interese. **A existat lalta și poate și Malta;** există și acum discuții între marile puteri privind Europa, lumea. Așadar, aceste eventuale interese au nevoie de o anumită percepție despre realitate, realitatea fiind ea însăși ceva care se construiește sau este greu de descoperit, ca un mozaic acoperit de praf pe care nu dorim neapărat să-l dăm la o parte; în aceste condiții avem un caleidoscop care ne dă imagini diferite, depinde de unghiurile din care privim. Oricine se poate întreba de ce a fost nevoie de minciuna cu zecile de mii de morți de la Timișoara.

G.A.: - Chiar, de ce?

A.N.: - Poate că presa franceză trăiește sub o frustrare în legătură cu aceasta, și poate că multe din imaginile succesive deformate se bazează și pe un resentiment pornit de la acel moment. A existat, în mod evident, o prăpastie între realitate-evoluția realității și percepție-evoluția percepției. Ceea ce a fost deformat-o poate să fie uneori minciuna. Minciuna aș denumi-o în acest caz o percepție deformată asociată cu o anumită intenție legată de o prezentare deformată, deci nu o percepție neutră, a celui care, de exemplu, este „impresionat” de fapte, primește o informație trecută printr-un filtru și, în mod dezinteresat, răspândește mai

departe această imagine, deja modificată. Minciuna este rezultatul faptei celui care, în legătură cu anumite fapte, dorește să ofere mai departe unor terți o percepție deformată datorită unui interes, unei stări subiective.

S-a testat ceea ce alții testează acum în Bosnia

G.A.: - Dar la noi a existat și mai există încă multă minciună!

A.N.: - În ultimii 5 ani, ne-am confruntat mai mult cu aceste mori de vânt care au fost percepțiile deformate, unele din reflex politic, poate pentru că am avut tentația să spunem Nu atunci când alții spuneau Da și invers, dintr-un joc politic introdus după '89 și care trebuia să devină realitate prin spirit de contradicție, prin divergență. E foarte greu să luăm din acest ghem firul care trebuie.

G.A.: - Dar unii au nevoie de acest fir!

A.N.: - Sunt foarte multe porți pe care se poate intra în acest subiect.

G.A.: - Iar unii dintre noi au intrat și mai intră încă în acest subiect cu ajutorul televizorului.

A.N.: - Inevitabil, pentru că deja televizorul a fost un caleidoscop care a oferit o anumită selecție, anumite imagini. Noi într-un fel am văzut o fotogramă, o succesiune de lucruri sau o parte din succesiunea lucrurilor. A fost un bombardament informațional extraordinar pe care uhl, poate din rea credință sau bună credință, l-am folosit în acele zile. Eu cred că s-a testat într-un mod diabolic

G.A.: - Atunci de ce mai vorbim de privatizare? Doar ca să ne amăgim singuri?

A.N.: - Poate este importantă fiindcă realizează o schimbare a managementului întreprinderii, asigură o mai mare responsabilitate pentru cel care conduce întreprinderea. Există întreprinderi care merg extraordinar și altele care au fost îngropate de directori care au fost buni înainte de '89, poate, dar care nu sunt capabili să fie eficienți dincolo de perimetrul județului în care se află. Economia noastră se încadrează în economia europeană și cel care coordonează o întreprindere trebuie să fie capabil să vorbească o limbă străină, să dea un telefon la Bruxelles, să meargă de la o zi la alta în Germania; în felul acesta vor putea fi dinamizate întreprinderile. Sunt oameni care au rămas cu un grad de comoditate și mentalitate mai veche; fiecare caz trebuie judecat în parte, nu trebuie mers pe generalizări. Foarte interesant: unii care erau considerați cei mai comuniști au reușit, poate, mai bine decât alții în afaceri.

G.A.: - Comunismul pregătește mai bine pentru capitalism?

A.N.: - Nu, și nu cred că tocmai acești oameni vor să refacă comunismul. Schimbările se petrec ca un bulgăre de zăpadă pe care nu-l mai poate opri nimeni. Direcția acestor schimbări este foarte clară: noi trebuie să găsim soluții pentru ca efectele să fie maximizate pentru societate și cred că trebuie realizate anumite corecții.

George Arion în dialog cu dl Adrian Năstase

„A existat laltă”

ceea ce poate alții testează acum în Bosnia. Este foarte greu să spun, deși, aparent am fost considerat mai aproape de miezul lucrurilor. Citind cartea lui Talbot **La cele mai înalte nivele** am descoperit lucruri pe care poate ar fi trebuit să le fi știut când eram ministru de externe: un dialog care s-a realizat pe deasupra capetelor noastre între Bush și Gorbaciov. Sigur, așa s-a întâmplat întotdeauna în relațiile internaționale; cine are putere, își spune cineva, acționează ca atare, fie că-i place, fie că nu.

G.A.: - Revenind la prezent, într-o anumită parte a presei se vorbește despre succesele guvernării actuale, în altă parte a presei despre insuccesele ei. Care este de fapt adevărul?

A.N.: - Și aici suntem tentați să intrăm într-o zonă a absolutului, care se asociază mai bine cu statisticile... Eu personal nu sunt un adept al discutiilor statisticilor pentru că și aici percepția este poate la fel de importantă ca și realitatea. Un om este mulțumit sau nemulțumit; poate să fie mulțumit la un nivel de trai mai scăzut sau nemulțumit la un nivel mai ridicat.

Nu schimbarea formei de proprietate este determinantă

G.A.: - Dar la noi, de ce să nu recunoaștem, toți sunt nemulțumiți!

A.N.: - Nu știu dacă statisticile sunt întotdeauna cele mai bune răspunsuri; sunt, desigur, importante, dar nu vreau să comentez lucruri pe care le vedem mai puțin: numărul de case la roșu pe care le văd la periferia satelor, care pentru mine reprezintă un indiciu despre un anumit tip de schimbare. Am fost în județul Tulcea și n-am mai văzut aceste case, ceea ce mi-a dat o anumită imagine despre județul Tulcea și ce-ar trebui făcut acolo, dar, mergând în alte zone, am văzut că există un potențial de schimbare. Bineînțeles, se poate mai mult, dar prefer să judec lucrurile după niște criterii pe care eu mi le stabilesc, așa cum prefer, de exemplu, să judec evoluția economică inclusiv după 3-4 fabrici particulare pe care le-am văzut...

G.A.: - Prea puține, domnule Adrian Năstase, prea puține!

A.N.: - ... după numărul de magazine de pe străzile unui oraș, sau după numărul de mașini străine care merg prin București sau alte orașe, după numărul de turiști în hoteluri. Sunt elemente mai puțin spectaculoase pentru statistici, dar ele ar trebui introduse în niște analize. Lucrurile nu stau foarte rău, nici foarte bine. Ne îndreptăm spre mai bine, cred că nu avem prea multe variante, cred că soluția reprezintă în continuare gradualismul realizat cu înțelepciune, cred că este nevoie de mai multă implicare, nu neapărat schimbarea formei de proprietate este determinantă.

G.A.: - Ca de exemplu?

A.N.: - Ca de exemplu politica față de tineri, față de tinerii inteligenți, față de elita intelectuală, de pensionari, de grupurile defavorizate, încurajarea industriei mici și mijlocii - unde nu s-a făcut destul din cauza lipsei de idei și imaginație, în primul rând.

G.A.: - Cred c-am fi mai aproape de adevăr dacă spunem că nu s-a dorit...

A.N.: - Nu e nevoie de foarte multu a porni aceste întreprinderi. Am văzut în Franța ceea ce se numește o pepinieră de întreprinderi: într-o hală dezafectată primăria și o fundație locală au creat niște spații pe care le-au închiriat unor tineri care au idei și au făcut întreprinderi, și-i țineau în aceste „incubatoare” până când erau gata să se lanseze pe piață. În România, în zone interesante din punct de vedere tehnologic. Eu cred că nici nu-i nevoie de foarte mulți bani, ci de mai multă implicare și mai multă imaginație.

G.A.: - Referitor la ceea ce spuneți...

A.N.: - Eu nu cred că este că am fost cel mai mare faptului că am trăit în țări și-au format cadre tehnologică. Noi n-am funcționarii de a-și și implicațiile sale și conturi sau Procuratura ce-ai făcut operațiunile lui merge mai departe de lipsă de competență. La nivel politic discuțiile îngroapă la nivelul guvernelor în posturile anumite ștampila, riscuri imense. Pe de altă parte, foarte clare și nici nu s-a săturat a tuturor celor...

G.A.: - Aveți perfectă dreptate.

A.N.: - Îmi aduc aminte de timpuri când veneau și ofereau 10 milioane \$ împrumuturi, aveau nevoie de fapt de o hârtie pe care să se bazeze, după aceea o foloseau în altă parte, făceau câte-o poză când erau primiți om politic din România și o foloseau în țară, pretinzând că au o anumită credibilitate. Există fama escrocilor internaționali pe care noi nu i-am întâlnit, nu-i știam, și încredință care exista imediat după '89, întâmplat diverse chestiuni care au fost după aceea, oamenii să fie mult mai mulți. Pe urmă, faptul că întreprinderi valabile au fost vândute rapid în țările apropiate, ceea ce a fost închise pentru că de fapt...

G.A.: - Dar nici cum îi plimbăm acum de la Caiafa.

A.N.: - Alte dificultăți țin și de faptul că noi nu ne putem permite să afirmăm niște industrii care reprezintă un potențial pericol pentru locurile de muncă în țările occidentale - industria aeronautică sau agricultura, aceasta poate pune probleme serioase în ceea ce privește exporturile agricole și prețurile. Dacă ieșim pe piață anul următor cu produse agricole, vom duce la o scădere a prețurilor pe piața mondială. Sunt foarte multe lucruri pe care va trebui să le integrăm. Nu mai putem continua să legitimăm ramurile industriei care au funcționat înainte de '89.

reprezentau o concurență pentru firma japoneză dintr-un stat occidental. Deci, eu cred că fiind vorba aici de atâta muncă, valoare, nu aparține unui guvern, ci unui popor și o cesiunea generațiilor sale, nu trebuie să riscăm prea mult.

Înainte era mult mai comod

G.A.: - Referitor la cei care au avut un spațiu românesc, ce observații faceți de-aie lor ne puteți spune?

A.N.: - Foarte interesantă a fost observația japonezilor, care, în mod tradițional, au să intre pe o anumită piață; coreenii, în...

ase

și poate și Malta"

cei din Hong Kong deschid piața, firmele
reze venind ceva mai târziu, când
ile sunt foarte bine evaluate și foarte
Din acest punct de vedere cred că
a mai mult interes din partea firmelor
reze, dar observăm că primul val al
tițiilor din Turcia s-a încheiat, a urmat al
a val de investitori mai importanți -

acela de zăpadă care se rostogolește
cam încet?

ritm foarte rapid, partea negativă la noi
ățiți pentru astfel de schimbări, datorită
utistic în perioada 1968-1989. Celelalte
au fost pregătite cu o nouă clasă politică,
ceva. Există, pe de-o parte, tentația
tru că nu cunoaște foarte bine subiectul
unând DA ar putea să vină Curtea de
- Flacăra de exemplu - să ntrebe de
une NU, nu i se întâmplă nimic. Salariul
mplicare nu ține neapărat de rea voință,
de experiență în problemele respective.
ore proiecte foarte mari, ele apoi se
e nu vor să riște. Ei rămân sub toate
momentul în care se implică își pun o
și din posturile respective la alegerile
ed că nici soluțiile nu sunt întotdeauna
n să credem în generozitatea dezintere-

ea de Sud. Rămân în continuare relații
e cu Africa, ceea ce este normal, relații
incerte cu Orientul Mijlociu, unde noi am
oltat relațiile cu țări arabe considerate
erate, dar acest lucru nu a dus la o modi-
e în plan economic. De exemplu, relațiile
omice cu Kuweitul.

A.: - Noi am făcut suplimente spe-
cu Kuweitul și Emiratele, și ni s-a
t fabulos ce pot oferi.

A.N.: - Așa este, dar noi nu știm să
um foarte bine cu țările de acest gen,
există totuși alte rigori, niște posibilități
izie familială în care trebuie să pătrunzi
presupun un alt tip de relații. Noi eram
niți, înainte de '89, să sprijinim aceste
cte mai ales la nivel guvernamental,
t mecanism nu mai este operant acum.
multe lucruri pe care trebuie să le
ndim, există dificultăți de adaptare care
ciă și dificultățile partenerilor. Dacă înainte
obișnuiri să discute numai cu CSP-ul și
nai aveau nevoie să negocieze cu 10-20
neri, schimbarea de la noi este o schim-
negativă pentru ei. Înainte era mult mai
bd.

G.A.: - De când aud chestia asta!

A.N.: - Deciziile sunt dificile. În Ungaria
st lansat un program de austeritate cum
mai cunoscut nici una din țările din
pa Centrală. Este ceva absolut doborâtor,
iște efecte sociale fantastice. Deci iată că
neapărat investiția străină este totul, pen-
ă trebuie ca investiția să se ducă în prin-
pe consum, nu numai în zona serviciilor.
uie ca banii aceștia investiți și care tre-
rambursați să producă un rezultat care
permite achitarea creditelor. Nu neapărat
uțiile financiare sunt interesate ca noi să
zăm niște lucruri extraordinare. Ele
ționează pe principiul interesului creditoru-
are trebuie să-și obțină banii înapoi.

G.A.: - Unii observă o polarizare tot
accentuată a societății românești în cei
ați și cei foarte săraci, neexistând bine
roltată o clasă de mijloc.

A.N.: - Da, pentru că acesta a fost
ul rezultat al tranziției. În '89 exista o

sărăcie egal repartizată, cu excepțiile pe care
le cunoaștem. Or, acest mecanism s-a
dereglat în momentul în care s-a dereglat sis-
temul reglementărilor, când au apărut zone de
vid legislativ care au permis îmbogățirea
rapidă, uneori doar prin eludarea legii sau
porțițele ei. Din păcate, nu există un sistem
de corecție socială care apoi să redistribuie
banii obținuți în aceste moduri. Sistemele
noastre nu sunt încă bine puse la punct: de
aceea există evaziunea fiscală, mulți bani se
obțin fără ca de ei să profite și societatea.

G.A.: - Da, dar între timp unii s-au
îmbogățit fabulos.

A.N.: - Un program politic responsabil
pentru România trebuie să pună accentul pe
crearea unei clase noi. Nu vorbesc numai de
partidul nostru, cât de marea majoritate a
partidelor.

Recomandarea 1201:

„Pe slovaci i-au păcălit”

G.A.: - Înainte era celebrul 702,
acum avem celebrul 1201. În câteva
cuvinte, pentru Flacăra, vă rog să vă sin-
tizați poziția față de această problemă.

A.N.: - Cred că trebuie să ne obișnuim
să vedem organizațiile internaționale cu două
componente și aceasta este o noutate, după
al doilea război mondial: o componentă guver-
nementală (Consiliul Europei) și componenta
parlamentară care este o cutie de rezonanță
- Adunarea Parlamentară a Consiliului
Europei. La nivelul parlamentarilor, Adunarea
Parlamentară nu a preluat funcțiile parla-
mentare naționale și nu este un organism
care ratifică decizii, tratate. Adunarea

G.A.: - Dar autonomie locală?

A.N.: - Nu suntem de acord cu ea. Sunt două lucruri
diferite: descentralizarea administrativă și autonomia locală,
dar autonomie înțelegă pentru întreaga colectivitate locală,
indiferent că este vorba de români, maghiari, sau cititori ai
revistei Flacăra sau persoane cu ochi albaștri. Problema
autonomiei n-are nici o legătură cu drepturile omului sau
ale minorităților.

Parlamentară este o întrunire a parlamentari-
lor țărilor membre care evidențiază diverse
ipoteze pentru reglementări. Fac anumite reco-
mandări. Recomandarea 1201 face parte din
acest rezervor de idei care au fost discutate
la nivel politic și care apoi sunt transferate
comitetului de miniștri în vederea transformării
acestei idei din materie politică în materie
juridică. Recomandarea 1201 cuprinde o
recomandare către Comitetul miniștrilor
de a se realiza un document în materia
protecției minorităților. Comitetul miniștrilor
a luat doar parțial elemente din această
recomandare și a elaborat convenția
cadru privind protecția minorităților, care a
fost trimisă spre ratificare diverselor state.
Noi am fost primii care am ratificat actul.
Fiind recomandare, au mai rămas și alte
elemente care, cu altă ocazie, vor fi dis-
cutate și, eventual, transformate în
materie juridică. N-are rost să discutăm
dacă toate recomandările sunt valoroase,
justificate. Chestiunea este că recoman-
darea în sine reprezintă numai un docu-
ment politic, sau mai bine zis 30-40 com-
ponente politice, unele preluate și trans-

formate în materie
juridică, altele nu. În
ceea ce ne privește,
noi ne raportăm la
Recomandarea 1201
ca toate celelalte țări
membre ale CE, sub

aspect politic. Există însă o deosebire
între obligația politică (și care ține de
consultări, urmărirea anumitor evoluții) și
planul obligatoriu juridic, care nu poate fi
introdus, în ceea ce privește un stat,
decât prin acorduri juridice internaționale.
Or, aici nu este cazul. Ceea ce ne-a
deranjat pe noi a fost faptul că s-a încer-
cat ca acest document, care este politic
pentru celelalte țări, să fie transformat
într-un document juridic numai pentru
România prin includerea lui într-un docu-
ment juridic bilateral,

care era Tratatul
bilateral cu Ungaria.
Includându-l în tratat,
noi îi dăm valoarea
juridică înainte ca și
celelalte țări să se pro-
nunțe asupra valabilității
tuturor componentelor
sale. Pe slovaci i-au
păcălit, dacă-mi per-
miteți această expresie
mai puțin diplomatică.
Pe noi n-au reușit. Pe
noi nu ne deranjează
recomandarea în sine,
ci art. 11 care vizează
autonomie teritorială
etnică.

G.A.: - Este evident, imaginea
României se construiește în țară, nu se
vopsește pe mai nu știu eu unde. Eram în
Dubai, mă uitam la TV și pe nu știu ce
canal era un interviu cu Viorel Moraru,
antrenorul de rugby. Ce fundal erau ima-
gini din București cu auroclaci, handicapați,
cerșetori, căruțe în centrul
Capitalei. Venind azi la dv.
de la Casa Presei, am
zărit o sumedenie de ast-
fel de imagini. Eu sunt
revoltat, nu asta este
poporul român. Dar
ceilalți speculează aceste
aspecte. Fiindcă ele, ne
plac sau nu, există. Nu-i
putem acuza pe ziariștii

străini că mint.

A.N.: - Este vorba de felul în care pri-
vim fiecare realitatea. Dv. circulați foarte mult
și ați văzut ce înseamnă New York-ul în
momentul în care ieși din
zona centrală, Cairo,
Istanbul, dar în foarte
multe țări există probleme
dificile, cum e aceea a
locuințelor, și în țările occi-
dentale și în cele din
Europa de Est. Sunt un
anumit gen de persoane,
de la periferia societății,
care sunt mai mult sau
mai puțin evidente. De
exemplu, la noi au fost
foarte evidente copiii handi-
capați. În procente, noi nu
stăm mai rău decât țările
occidentale, însă această
imagine a fost folosită mai
mult la radio, televiziune.
Cred că depinde de noi să
mutăm luminile acestea pe
lucruri mai semnificative și
mai importante, dacă noi
vom ști să oferim eveni-

mente. Evenimentul poate fi o investiție impor-
tantă în România, sau un reportaj despre
Coca-Cola în nu știu ce ziar american,
sau un reportaj de la
TV 5, Festivalul Enescu, Reuniunea
Interparlamentară din toamnă de la București,
sau expoziția Brâncuși de la Paris...

Depinde numai de noi să găsim.

G.A.: - Vă spun în deplină cunoștință
de cauză că tânăra generație este într-o
stare de apatie și de o indiferență care
poate fi mai mult decât nocivă viitorului
nostru.

A.N.: - Aveți foarte multă dreptate și
zilele trecute discutăm cu mai mulți colegi, am
fost și la o întâlnire cu olimpicii români. Cred
că într-adevăr există o lipsă de încredere a
tinerilor în societatea în care trăiesc, existând
pericolul de a-i pierde; se duc în diverse alte
locuri, fac lucruri mai puțin interesante decât
ar putea face în țară, iar aici cred că sunt

G.A.: - Și totuși, cu sinceritate, ne puteți răspunde:
ați devenit cumva dependent de putere?

A.N.: - Este foarte dificil să vă răspund. Uneori am or-
goliul să spun că am propria mea valoare profesională și aș
putea să plec oricând. Nu știu dacă lucrul acesta este foarte
sincer, dar, în același timp, cred că aș avea puterea să fac
ceea ce ar fi un șoc dureros. Încerc, pe cât pot, să adaug
ceva în sistemul politic și în viața politică din România; sper
că nu fac foarte mult rău, sper că uneori fac lucruri care nu
sunt neapărat criticabile, însă nu este deloc simplu.

Practic, nu este zi în care să nu fii o țintă, nu este real-
mente foarte convenabil. Ca privilegii, e greu de spus care ar
fi acestea. Popularitatea este relativă, și știu din experiența altor
persoane că se pierde relativ ușor, am prieteni care sunt în
avocatură și care-mi spun cât de fericiti sunt că n-au intrat în
sistemul politic. Poate sunt mai fericiti.

câteva chestiuni pe care le putem mișca: pe
de-o parte, cred că ar trebui să avem o lege
a caselor sociale - sunt 3-4 idei care sper să
fie materializate cât mai curând pentru că se
pare că aceasta este una din problemele cele
mai delicate. Mai este problema locului de
muncă, și aici lucrurile se mișcă împreună cu
tot sistemul economic, și noi ar trebui să dăm
o atenție mai mare acestor chestiuni, așa cum
ar trebui să dăm o atenție mai mare sis-
temului economic, și noi ar trebui să dăm o
atenție mai mare sistemului de burse în
străinătate și care ar trebui să fie un sistem
național. Nu sunt adeptul ideii ca o fundație
germană sau fundația Soros să aibă grijă de
tinerii dotați din România. Cel mult să fie
complementar lor. Ar trebui să existe un sis-
tem mai stimulativ al burselor. Mi se pare
anormal să dai 6000-8000 lei pentru toți co-
pii, când părinții au venituri de sute de mii de
lei; aceștia nici nu mai trec să-și ia acești
bani, de care s-ar putea folosi familiile care
chiar au nevoie.

Inconvenientul de a fi profet în propria țară

Cioran - moartea marelui pesimist receptată în Europa

La moartea lui Emil Cioran, cotidienele noastre, cu foarte puține excepții, și-au rupt cu greu din spațiul consacrat subiectelor anodine ale zilei pentru a consemna dispariția unuia dintre cele mai lucide spirite ale acestui secol. Aprecierea nu ne aparține, ea a putut fi culeasă din tot ce s-a publicat în presa occidentală despre scepticul de la Râșinari. Această „discreție” a preselor române dovedește că anumite matrici de mentalitate din vechiul regim au rămas profund înrădăcinate, sau că lipsa de aderență la spiritul acestui filosof este caracteristică și unei părți a „Intelighenței” bucureștene. În timp ce ziarele de la Paris aveau pagini pline consacrate celui care făcuse din limba franceză patria sa spirituală - și căreia avea să-i dea o splendidă strălucire - presa din țară l-a tratat cu un fel de boicot al tăcerii. Pentru că scurtele notițe informative, însoțite cel mult de o fotografie, cu greu pot fi numite omagiu postum adus acestui incommo personaj, care face însă glorie spiritualității românești (nu trebuie să ne refuzăm cuvintele mari, dacă trebuie).

Dar pentru a ilustra percepția post-mortem a filosofului, vă prezentăm cum a văzut ziarul italian Corriere della Sera personalitatea lui Cioran.

A denunțat cu cuvinte de foc toate înșelătorile gândirii

„L-am pierdut pe Cioran înainte de a primi vestea morții sale” - scrie în articolul cu titlul de mai sus, Mario Andrea Rigoni. De câțiva ani, datorită unui destin a cărui ironie feroce și dezolantă ar fi fost primul care s-o denunțe, acest erou al lucidității contemporane se stinsese pentru totdeauna, alunecând în liniștea umbrei. Printre ororile bătrâneții sau ale bolii nu cred că ar fi luat în calcul ceea ce era mai rău decât orice: moartea încă din timpul vieții. Supraviețuind parcă unui cataclism natural, unui uragan mut care i-ar fi zguduit viața, Cioran păstra totuși nu numai integritatea aspectului său fizic, ci, mai cu seamă, acel surâs luminos care nu încetase să strălucească peste chipul său. Acesta este un amănunt important în multe privințe, inclusiv acela că tocmai spiritelor cele mai devastante, gânditorilor cei mai cruzi le este adesea rezervat (în pofida a ceea ce consideră de obicei) darul celei mai blânde și eterate expresii ale feței, trăsătură a unei sensibilități deosebite. Ca și Leopardi, Cioran... avea acest surâs celat.

Se poate crede că există o afinitate secretă între membrii aceleiași familii spirituale. Cioran a aderat la viziunea neconsolată a vacuității universale a lucrurilor (împărțită și de Leopardi), dar credea chiar că poate împărți probele și tulburările ei fundamentale, începând

cu plictisul. Exact această experiență a angoasei îl apropie pe Cioran de Pascal, de întrebările și îndoielile acestuia. Din același motiv îl simțea ca pe un spirit frater pe Baudelaire. Pot să depun mărturie că față de acesta dovedea un atașament atât de intens încât poate părea surprinzător. Astfel, în 1991 Cioran a acceptat să fie fotografiat atât în mansarda lui cât și în parcul Luxembourg, pe care îl numea grădina lui. Cu ocazia aceea am trecut prin apropierea unei statui a lui Baudelaire, al cărei cap era „amenințat” de ramura unui copac. Cioran era literalmente înrădăcit și scandalizat că nimeni nu făcea nimic. S-a liniștit numai atunci când a văzut că eu - care sunt mai înalt - am reușit să rup ramura aceea și să eliberez sau, cum a spus el, să salvez capul lui Baudelaire.

Anecdota aceasta merita să fie povestită pentru că ea ilustrează felul reacțiilor lui Cioran față de un om și un gânditor pe care îl prețuia.

În pofida inteligenței sale extrem de subtile, în pofida lecturilor sale enorme, el nu avea nimic dintr-un erudit sau profesionist. Interesele și preocupările sale erau de ordin vital. Întrucât traversase toate stările de decadentă - iar opera sa era o chintesență și un epilog al acestora - el nu a rezistat seducțiilor unui stil al unor decadențe nemaiuzite răspunzând la întrebări sau provocări esențiale: cele cu care fusese confruntat mai degrabă tot decât Platon sau Aristotel. /.../

Denunțarea minciunii filosofice, pe care el a formulat-o cu cuvinte de foc, este unul dintre motivele pentru care figura și scrisul său pot să irite. Dar tocmai din această cauză Cioran a fost și rămâne de neînlocuit pentru noi. Tocmai de aceea atunci când moare unul ca el în lume se face mai mult întuneric și mai multă vulgaritate”.

„Încă de copil am trăit cu obsesia morții”

Din cartea Itinéraires d'une vie publicată de Gabriel Liiceanu la Editura Michalon din Paris (și care cuprinde în cea mai mare parte transcrierea excelentului dialog din filmul în mai multe episoade difuzat și la Televiziunea Română) publicăm câteva fragmente semnificative:

„Care sunt locurile copilăriei care au avut pentru dumneavoastră o semnificație mai deosebită?”

„Dintre atâtea locuri, unul în mod special: cimitirul din

În Paris Match din 6 iulie aceasta a fost fotografia săptămânii

satul meu. Gropanul era prietenul meu; era un om foarte simpatic, știa că dacă îmi dă un craniu, aceasta era pentru mine o plăcere deosebită. Atunci când scotea vreun craniu de sub pământ, mă duceam imediat să văd dacă nu poate să-mi dea unul”.

„De unde această atracție pentru craniu?”

„Ceea ce-mi plăcea era să mă joc fotbal. Era ca o slăbiciune a mea...”

„Era un gust morbid sau un joc inocent?”

„Cred că amândouă laolaltă. În orice caz îmi plăcea să joc fotbal. Îmi amintesc cum urmăream cu privirea craniul care se rotea în aer și cum alergam ca să-l prind... Era mai curând un joc nevinovat... Acest lucru nu se datora unui fapt morbid, ci era mai curând un fel de familiaritate cu universul morții: vecinătatea cimitirului, funeraliile...”

„...Să vorbim despre perioada insomniei. Ce vă tulbura?”

„Insomnia îmi provoca o tensiune nervoasă extremă. Înainte de a suferi de insomnie eram o persoană normală. Faptul de a pierde somnul a fost pentru mine ca o revelație. Mi-am dat seama că somnul este un lucru extraordinar, că viața este suportabilă numai datorită lui. În fiecare dimineață începem o nouă aventură, sau o continuăm pe aceeași, dar după o întrerupere. În schimb, insomnia suprimă inconștiența, te constrânge să suporti 24 de ore din 24 luciditatea, ceea ce este dincolo de puterile noastre. Insomnia este o formă de eroism pentru că transformă fiecare zi într-o luptă pierdută de la început... Insomnia te obligă să faci experiența conștiinței neîntrerupte. Te face să intri în conflict cu toți, cu umanitatea care doarme... Și astfel ajungi să dezvolți un orgoliu nebun. Până acolo încât spui: Destinul meu este diferit, cunosc experiența veghii neîntrerupte”. Numai orgoliul, orgoliul catastrofei îți redă curajul...”

Editura Adelphi publică „Opera omnia” a lui Cioran

Toate operele lui Cioran apărute în Italia au fost publicate de Editura Adelphi, începând cu 1982. Cea mai răspândită carte a fost Ispita de a exista, vândută în peste 15.000 de exemplare.

Adelphi are acum în pregătire pentru tipărire o ediție de opere complete, dar anunță pentru septembrie anul acesta și Căderea în timp. Este vorba de o carte din 1964 care arată cum a fost proiectată în viitor gândirea scriitorului și filosofului către teme care abia acum se dovedesc urgente. Este vorba despre o secvență de meditații legate în mod secret între ele: ni se vorbește

Bărbat al Carpaților și fiu de preot, Cioran s-a instalat în Franța în 1937 și a ales să scrie în limba noastră. Ermit, boem, Cioran a disprețuit totdeauna gloria.

De-a lungul anilor a mâncat prin restaurantele universitare, asta înainte de a se fixa la vârsta de 49 de ani în niște camere ieftine de lângă Opéra, procurate de o admiratoare ce lucra în domeniul imobiliar.

„Putem să spunem că erau perfecte pentru a scrie cărți!” spunea el cu simțul său exacerbat al derizoriului. Autorul „Neajunsului de a fi născut” și al „Tratatului descompunerii...” a murit de boala lui Alzheimer la vârsta de 84 de ani.

„Cum nu există încă un singur Dumnezeu, menirea omului nu este finită”, a scris el în ultimul său eseu.

Ultima contradicție a filosofului: a fost înmormântat în cimitirul Montparnasse după o ceremonie religioasă la biserica română din Paris, ca și compatriotul său Eugène Ionesco.

despre arborele vieții, despre civilizație, scepticism, barbare, glorie, boală. Parcursul este în răspăr, în așa fel încât să se evite pedanteria unei abordări frontale a unor teme ineputabile. Iar dintre aceste teme una predilectă este timpul, este acea „cădere în timp” care este istoria, în timp ce se profilează, enigmatică și alarmantă, o altă cădere: din timp și deci din istorie.

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLAE ■

Un capitol al istoriei literaturii române:

Cenacul de la Neuilly

□ Interviu cu scriitorul Leonid M. Arcade

- Domnule Arcade, sunteți cunoscut ca un veritabil Mecena al scriitorilor români de la Paris și de pretutindeni, cu un extraordinar simț al valorii. O invitație la cenaclul dv. echivalează cu o deplină consacrare în spațiul culturii noastre. Ce ne puteți spune despre anii de început ai cenaclului?

- Mai întâi aș vrea să vă spun câteva cuvinte despre vechiul exil, care a început practic în 1946. În acel an, cei sosiți cu ultimul tren, adică cu pașaport din țară, au fost o seamă de bursieri ai statului francez, printre care m-am numărat și eu. Eugen Ionescu, Cioran și Eliade erau deja la Paris. Lor li s-au adăugat după 1947 câțiva diplomați. Ceea ce poate fi numit primul refugiu a durat până prin 1952-1953. Românii din țară ziceau: „Vin americanii”. Noi credeam că o să vină din nou războiul. În tot cazul, speram într-o schimbare și o politică energică a americanilor, care aveau bomba atomică. În anii de după război eram socotiți ca europeni. Astfel personalități din țările ocupate de ruși erau invitate cu titlul de observatori la congrese europene, care aveau loc în vederea construirii Europei. Ideea construirii Europei unite e veche. A început prin „La Communauté du Charbon et de l'Acier”, inițiativa unui ministru celebru, Schumann, care poate fi considerat părintele Europei. Faza aceasta de așteptare a fost când deznădăjduită, când animată de speranțe efemere.

- Cum era organizat exilul românesc de la Paris în acești ani?

- Existau la început întruniri, dar erau mai ales întâlniri de cafea. Ulterior s-au organizat întâlniri mai structurate cu obiective culturale și chiar academice. Cea mai importantă, „Le Centre Roumain de Recherches”, s-a exprimat îndeosebi prin conferințe cu subiecte filosofice sau sociologice până prin '50-'51. În 1954 am avut inițiativa unui cenaclu literar, care a

durat până în 1958. Printre membrii fondatori s-au numărat Mihai Niculescu, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Nicu Caranica, Teodor Cazaban, apoi oameni mai puțin cunoscuți precum un tânăr poet foarte promițător, Jean Pârvulescu. Au venit de câteva ori și Eugen Ionescu, diplomatul Burileanu, autor de nuvele necunoscute în țară, poetul Busuioceanu din Spania ș.a. Am primit de 3-4 ori nuvele din partea lui Vintilă Horia, care era atunci în Argentina. Dar ședințele au fost dominate de participarea foarte activă a lui Mircea Eliade.

- Cum se desfășurau ședințele de cenaclu?

- Era o atmosferă plăcută, intimă. Nu aveam nici președinte, nici „dirijor”; eram pe rând președinți de ședință și secretari, pentru a rezuma discuțiile. Acolo și-a citit Mircea Eliade „Strada Mântuleasa”, probabil nuvela cea mai importantă din opera sa. I-am publicat-o după 12 ani, în 1968.

- Aveți și editură?

- Editura mea „Colecția Inorogului” e cunoscută în țară. În colecția aceasta au fost publicate și două cărți de Mircea Eliade, „Strada Mântuleasa”, așa cum v-am spus, și „În curte la Dionis”. Cu cea de-a

Dar a urmat un gol, între anii 1958 și 1963. Au fost printre cei mai triști ai exilului.

- Cum explicați această întrerupere?

- Războiul rece era în toi. Elita scriitorilor români de la Paris se împuținase mult. Eliade plecase în America, alții în Spania sau Germania. Totuși activitatea cenaclului a fost reluată în mai 1963 la domiciliul meu din Neuilly, un cartier din Paris. La prima ședință au participat scriitori din Paris și doi de la Londra și Freiburg (Mihai Niculescu și Paul Miron). Am uitat să pomenesc pe soții Cerbu, participanți la cenaclul din Rue Ribéra, ambii orientaliști, elevi ai lui Eliade, din nefericire dispăruți foarte tineri, suferind de aceeași boală. Trebuie semnalat că Sigmund Cerbu, care vorbea multe limbi străine, a avut obsesia limbii române când s-a apropiat sfârșitul. Nu putea înțelege de ce medicii vorbeau altă limbă. Se afla într-un sanatoriu din Statele Unite. Interesant este faptul că nu limba română era limba maternă a lui Sigmund Cerbu, ci limba germană.

- Extraordinar. Revista noastră a publicat, recent, un articol intitulat „Româna - limba lui Dumnezeu”. Ce reviste românești apăreau la Paris în acea perioadă?

- Apăreau pe atunci 6 reviste românești luxos imprimate și substanțiale, toate fiind scrise cam de aceiași semnatori. Merită să le citez: Revista Scriitorilor Români, Fiița Românească, Destin, Limite, Prodromos și Ethos.

- După opinia dv., care ar fi ponderea literaturii exilului în ansamblul istoriei noastre literare?

- Consider că în deceniile '50-'60 exilul a avut o participare esențială în cadrul literaturii române. După 1963-'65 au apărut însă opere remarcabile în România, care atât prin cantitate cât și prin

● Scriitorul Leonid M. Arcade intră în afaceri întâmplător. ● Se afla la Paris, nu terminase încă doctoratul, dar bursa se sfârșise. Devine reprezentant al unei edituri. Primea un comision de 10% din cărțile vândute, venituri care-l permiteau un trai decent. După scurt timp devine director de vânzare, apoi director literar la editura „Payols”. Specialist în marketing. ● Într-un lexicon german al scriitorilor secolului XX este prezentat în felul următor: „„Poveste cu țigani” înseamnă o înnoire fundamentală a prozei române pe linia lui Joyce, Kafka și Jung”.

„La începutul exilului eram 1000 de intelectuali în afara țării, răspândiți în Occident și în cele două Americi. În '89 eram sute de mii”. Această remarcă a dlui Arcade a apărut într-un interviu acordat în noiembrie 1992 unui săptămânal bucureștean. Tot atunci, domnia sa opina că „în România se exercită o anume cenzură la nivelul difuzării de carte”.

doua carte am avut probleme cu unii editori români, care au retipărit-o fără nici o autorizație. Unele greșeli din ediția românească sunt pur și simplu cele din ediția pe care am publicat-o. Am publicat și o revistă, „Anotimpuri”. Eram puțin mai înstărit decât ceilalți și-mi puteam permite. Tot ce v-am spus s-a desfășurat în Rue Ribéra, la așezământul preoților greco-catolici.

calitate au realcătuit trunchiul literaturii române. Îmi amintesc, de pildă, cum la una dintre ședințele noastre, după ce primise cartea unui necunoscut ce-i fusese prezentat ca un discipol în proză, Mircea Eliade a spus: „Nu scrie cum scriu eu, scrie cum aș vrea să scriu eu”. Era vorba de Ștefan Bănuțescu și de prodigiosul volum „Iarna Bărbaților”.

- Ce alți scriitori români au participat la ședințele Cenaclului de la Neuilly?

Sanda Stolojan, Alexandru Vona, Basarab Nicolescu, Ion Negoitescu, Ștefan Bănuțescu, Matei Călinescu, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Nicolae Manolescu, Cornel Regman, Barbu Cioculescu ș.a., în total aproximativ 50. Un fidel al cenaclului a fost Marin Preda, care a venit de vreo șase ori. Afluența scriitorilor români era cu totul remarcabilă. A fost singurul loc din lume unde scri-

itorii din România se puteau întâlni cu scriitori din exil. La ședințe veneau oameni din mai multe țări. Era un fel de mic congres, dar n-am vrut niciodată să-i schimb atmosfera de cenaclu. Am constatat că dincolo de 25-30 de prezențe, manifestarea începea să semene cu o sală de spectacol, cu posibile reacții gregare. Din 1978 cenaclul a devenit și un prilej de colocvii sau mese rotunde, care aveau loc cu 3 ore înaintea ședințelor propriu-zise, tot la domiciliul meu, dar într-o altă sală. Din 1980 și până azi am avut vreo 40 de ședințe mixte, în sensul că la mesele rotunde participau și personalități ale culturii franceze, precum Edgar Morin.

Poem ce inaugurează hiperrealismul magic în literatura română, roman-parabolă, basm inițiativ sau povestire folosind tehnica realității virtuale înainte ca aceasta să fi fost experimentată, textul lui L.M. Arcade intitulat „Poveste cu țigani” pare un roman sosit din „viitorul anterior”.

Țesută din fulgerele unor viziuni ce transcend nu numai realitatea, ci și realitatea limbajului, cu un lexic izvodit din mitologia satului românesc și o sintaxă vrăjită, „Poveste cu țigani” este o simfonie a limbii române intrupată din universul spiritualității noastre originare, precum Miorița și Meșterul Manole.

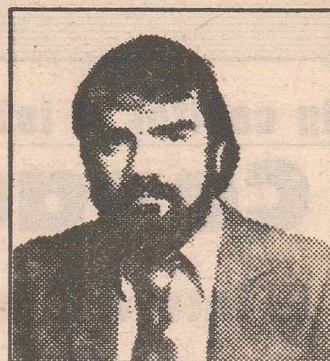
*Editura Albatros, 1991

CONSTANTIN SEVERIN ■

Delta Dunării, 8 iunie 1995

Patru satire metafizice de Nicolae Merișanu

MANUSCRIS

Pescarul congelat

L-au scos din lac, iarna, crezând că-i un pește uriaș, dar de fapt era un bătrân chinez ținând în mână o undiță albastră. După ce copiii l-au înconjurat cu admirație jucându-se cu el, l-au abandonat lângă groapa gunoaielor. Primăvara, când soarele anima muștele, iată că se ridică din duioasa congelare și începu să rădă și să alerge ca un tinerel poznaș spre centrul orașului. La început oamenii se speriară de el, apoi începură să rădă ținându-se cu mâinile de burtă. Un polițist vânos reuși să-l oprească din nebuna cursă, vrând să-l amendeze pentru exces de viteză. Lasă-mă, țipă bătrânul, vreau să ajung în centru ca să le spun oamenilor Adevărul, vreau să le spun ce există Dincolo. Crezi că ar interesa pe cineva, replică polițistul, toată lumea caută astăzi rădăcini de copaci, foametea decimează Planeta, crezi că Adevărul le-ar ține de foame? Pescarul mâhnit căzu pe gânduri, apoi ridică pumnii spre cer și urlă: - Doamne, iarăși m-ai păcălit, Doamne, Adevărul e inutil, îngheață-mă!

Și într-o clipită pescarul îngheță, părea un pește uriaș, congelat, iar polițistul vânos își spuse frecându-și fericit mâinile: cred că e bun de prăjit, dat de două ori prin făină și apoi să tragi câteva păhărele de țuică... și fu atât de încântat de acest dar divin, încât căzu în genunchi lângă semaforul defect și cu lacrimi în ochi mulțumi bunului Dumnezeu care nu-și uită copiii credincioși aflați în durerea Stomacului.

Starea de greață și grație

Înțelepții spun că există acel loc unde orice dorință devine trup fremătând de plăcere, e ca un licăr în bezna somnului, doar inițiații îl pot vedea, prin acel loc trece și El la plimbare, de cum îi simți mișcarea grijile îți dispar, inserarea îți mângâie fruntea gânditoare ca o adiere produsă de penele ingerilor, însă despre figura Supremului Zeu doar ipoteze, frânturi de teorii, întrebări negative. Până ce a venit acea balerină boțoasă și, publicându-și biografia, a dat peste cap toate teosofiile. Ea mărturisește că i-a văzut

chipul atunci când s-a împreunat cu un cal vagabond, în arena Circului de Stat, da, atunci a atins starea de grație, El i-a zâmbit vomitând resturi de stele, apoi și-a legat la gât o babețică, și-a pus sub curul pufos o oliță de nori și a început să mănânce destinele nenăscuților. La sfârșitul mesei a răgăit, i-a zâmbit iarăși și rapid a dispărut printre astre cărând în spinare un sac cu schelete de aur. Înțelepții, filosofi, agenții secreți, toți cei care au controlat gamba balerinei au îngenucheat sfios și au dat afirmativ din limbă.

Muza inspiratoare

Poetul tremura de frica lui Dumnezeu și a soției sale, o funcționară grasă, mustăcioasă, burgheză. Poetul scria în timpul liber versuri de dragoste în care un eu secret medita, suferea, compătinea o lume maladivă, cinică ce a uitat iubirea. Cele mai bune poezii le scria noaptea când soția sa dormea profund, iar el privindu-i mustața în razele lucind argintiu ale lunii se simțea ca un fulg, o voce din ceruri îi dicta versuri cu rimă împerecheată, abia aștepta dimineața ca să le recite soției sale. Iar când dimineața venea, ea, muza inspiratoare, seminudă, îl privea superior, râdea în sine ei de versurile lui și își spunea satisfăcută să știe prostul că-l înșel de atâția ani cu un revizor contabil, ce versuri frumoase ar mai scrie, dar poetul nu știa și nici nu l-ar fi interesat această meschinărie, turnând ceaiul chinezesc în ceșcuțe ciobite îi șopti inspirat: - Ce frumos se adâncesc razele lunii în mustața ta argintie, iar ea, muza inspiratoare, se ridică brusc în picioare trântindu-i poetului o palmă în cap: - Idiotule, tu scrii versuri stupide în vreme ce eu te înșel... Poetul o privi uluit, încercă să-i explice că dragostea e

o stare sublimă, trupul e doar pământ muritor, însă Spiritul... Muza inspiratoare începu să rădă în hohote, o să fug în lume, el are o garsonieră cochetă, nu o să mă mai vezi nicio dată, idiotule... Poetul rămăsese singur, învins; plângea, lacrimile sale dădură un gust amar ceaiului matinal, și totuși iubirea există, își spuse, privind fix un dulap scorjit.

Fuga

M-am născut într-o celulă întunecoasă și umedă, acolo discutam cu șobolanii despre necesitatea răului și a eliberării... era plăcută carnea șobolanilor și înțelepciunea lor milenară, dar această stare benefică cugetării nu putea dura nesfârșit în lumea noastră veșnic schimbătoare. Dintr-un vis violet am fost mutat disciplinar într-un castel de nisip populat de schelete simpatice, săptămânal mă vizita o sfântă cu barbă vișinie care încerca să mă convingă de inocența ei seculară, însă fiecare sfântă ascunde în labirintul sângelui o țără spinosă și cinică, nu trecu mult și intuiția îmi dădu dreptate, din barba ei excitantă ieși sfios Profetul IOAN ACEFALUL, la lumină părea un poștaş năclăit de sudoare, îmi întinse o telegramă și mă rugă să citesc cu atenție: „Fugi, fugi, fugi! Nu te încrede în femei sau în Divinitate, în Kosmos miroase a trădare”. De teamă începui să alerg, mă răneau toate zidurile invizibile, mă străpungeau toate întrebările imposibile, până ce mă lovii de buzele Marelui Șobolan.

Manuscrise în așteptarea editorilor

■ **MEMORIILE UNUI CAPORAL** de Aron Cioară. Autorul, profesor de matematică, pensionar, în vârstă de 86 de ani, a ținut în timpul celui de-al doilea război mondial un jurnal de front, pe care l-a completat ulterior cu diverse comentarii. Textul nu prezintă interes ca literatură, dar cuprinde informații prețioase pentru istorici și, în general, pentru toți cititorii pasionați de istorie. Editorii interesați îl pot găsi pe Aron Cioară la următoarea adresă: str. Carpați, bloc 34, scara A, apart. 2, 2700 Deva, jud. Hunedoara, tel. 622214.

■ **ROCADĂ** de Cristi Hollm. Este vorba de un roman satiric despre o familie de privilegiați ai regimului comunist. Autorul are talent de povestitor și simțul pitorescului. El a studiat cu atenție moravurile epocii postbelice, urmărind în mod special ascensiunea socială a unor oameni de joasă extracție. Romanul este lipsit de profunzime și abundă în oralități, dar, publicat, ar avea succes de librărie. Cristi Hollm locuiește în București, str. Valea lalomiței 13, bloc A 32, scara A, apart. 4, sector 6, cod poștal 77413 și are telefonul 7777166.

■ **HOINAR ÎN MUNȚI** de Dan Doman. Volumul cuprinde haiku-uri care îndeplinesc condițiile genului: sunt concise, au grație, creează aproape instantaneu o atmosferă poetică persistentă („moară veche - / deschizând ușa, un păianjen / fuge să se ascundă”; „lacul în ceață - / mai jos decât fagii / ciorile: poă” etc.). Autorul - pe numele său adevărat Valentin Dan Tiberiu Pomârjanschi - este de profesie geolog și are următoarea adresă: str. Iancu Jianu 72, bloc M 204, apart. 12, 76411 București, sector 5.

O hartă pentru guvernării de azi ai României

La sfârșitul acestei veri se vor împlini doi ani de când am înființat rubrica *Mașina de scris* (găzduită întâi de *Zig-Zag*, iar în prezent de *Flacăra*). Într-un interval de timp atât de scurt mi s-au adresat aproximativ 8.000 de autori din toată țara. Câteva sute dintre ei au talent literar. Iar dintre aceștia, patruzeci și cinci sunt scriitori formați, care ar putea oricând tipări o carte.

În fiecare săptămână, timp de aproape doi ani, i-am prezentat pe rând pe autorii cei mai valoroși publicându-le textele (însoțite de fotografii și date biografice) și explicând în ce constă valoarea lor. Am inventat premii, am organizat festivități, am făcut o cât mai mare agitație, folosind în acest scop toate mijloacele de comunicare în masă. Eram entuziasmat ca și cum aș fi descoperit noi zăcăminte de aur și speram, stimați (de către o anumită parte a populației) guvernanți, că veți intra și dv. în alertă și veți organiza de urgență exploatarea

acestor extraordinare resurse. Am mai spus-o și o repet: literatura este o marfă miraculoasă, care, exportată, rămâne și în țară. Prin valorificarea ei inteligentă am putea câștiga pentru România milioane de dolari (nu mai vorbesc de câștigul spiritual; am tradus mesajul în limbaj economic ca să-l înțelegeți și dv.).

Dv. însă n-ați reacționat deloc. Sunteți surzi? Sunteți orbi? Sau ați murit de mult din punct de vedere moral și eu mă adresez unor personaje care au o funcție strict decorativă pe scena politică a țării?

Neîmpăcându-mă cu situația fac, iată, o nouă încercare de-a vă atrage atenția și anume vă pun la dispoziție o hartă care reflectă distribuția geografică a resurselor de talent literar descoperite de mine în ultimii (aproape) doi ani. După cum vedeți (după cum sper să vedeți), numai în munții Carpați nu am descoperit tineri talentați. În rest, pe întregul teritoriu al României, se află posibili mari scriitori, pe care

deocamdată nu-i cunoaște aproape nimeni și a căror înzestrare riscă să se degradeze, așa cum riscă să se înnămoalească apa unui izvor rămasă multă vreme nefolosită. Faceți ceva! Salvați aceste valori!

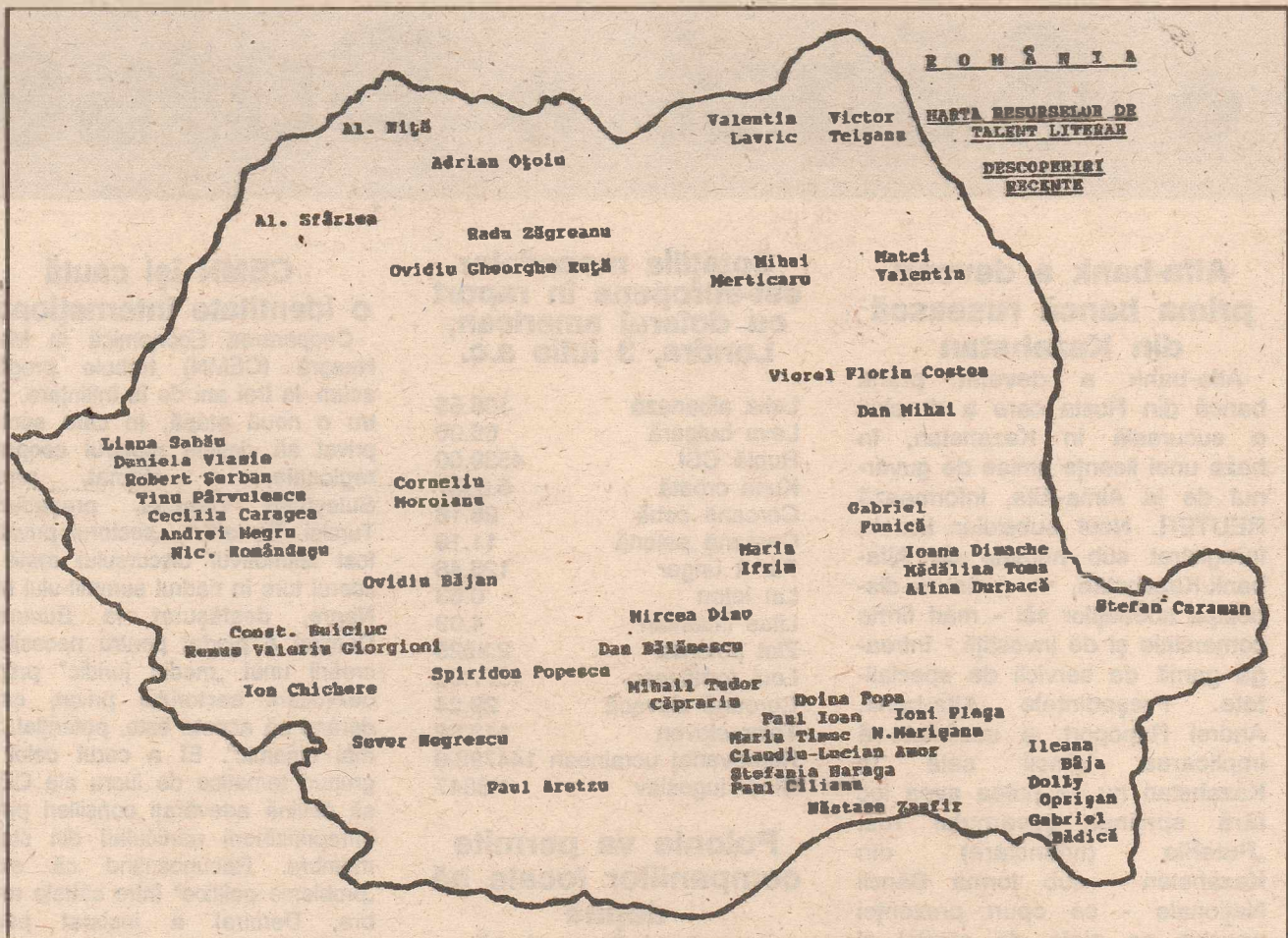
Eu singur nu mai pot să fac față situației. Și apoi nici nu cred că este menirea mea să țin locul unor instituții și să le găsesc serviciile tinerilor talentați, să le public cărțile, să-i trimit în străinătate la studii etc. Eu sunt doar cel care descoperă. Oare geologul trebuie să fie și miner, și metalurg, și exportator? Dv., stimați (de către o anumită parte a populației) guvernanți, sunteți o armată de oameni și aveți mijloace organizatorice și financiare uriașe pentru așa ceva - inclusiv pentru așa ceva. De ce nu vă faceți datoria?

P.S. Sper că, văzând harta, nu mă veți acuza de divulgarea unor secrete de stat. De altfel, secretele respective nici nu sunt de stat, întrucât statul habar n-are că pe teritoriul României se află aseme-

nea valori.

P.P.S. Am fost tentat, alcătuind harta, să menționez și nume de autori talentați din Basarabia. Dar m-am abținut, pentru ca gestul meu să nu fie interpretat ca o revendicare teritorială.

P.P.P.S. Dacă vreun reprezentant al guvernului vrea să afle mai multe informații despre autorii de pe hartă (ce opere literare au deja scrise, la ce lucrează în prezent, unde locuiesc, ce studii ar fi bine să mai facă etc.), îi stau la dispoziție.

Important pentru toți corespondenții

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricții în ceea ce privește genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteți să-mi trimiteți și versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy”, scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii *Mașina de scris*. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii *Mașina de scris*, un juriu (format din... mine, Alex Ștefănescu) îi selectează pe autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți. Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei *Flacăra*, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

■ Nu mă căutați la telefon sau la redacție. Bazați-vă pe faptul că citesc atent toate scrisorile dv., în ordinea sosirii lor.

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Cum ne vede FMI

Raportul Fondului Monetar Internațional pe anul 1995 conține date interesante despre țările aflate în tranziție. Aprecierile se bazează pe fapte, pe lucruri concrete, nefiind viciate de interese politice.

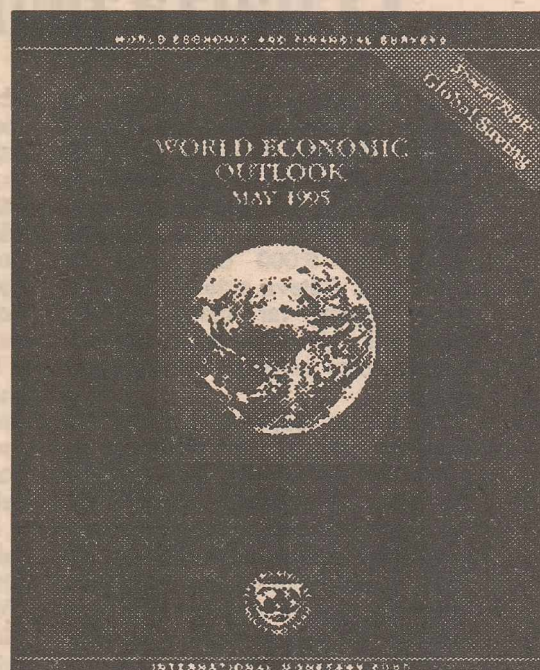
De aceea credem noi că este un excelent prilej de a ne informa cititorii în legătură cu modul în care sunt apreciate performanțele României.

Capitolul intitulat „Țări în tranziție” cuprinde o scurtă introducere, pe parcursul căreia găsim o constatare cât se poate de clară: „Este de altfel limpede că liberalizarea largă, coroborată cu disciplina financiară și cu schimbări

cuprinzătoare în domeniul instituțional, scurtează perioada de tranziție și micșorează costurile transformărilor economice. Prin contrast, indicatorii economici continuă să ateste declinul în acele țări aflate în tranziție, care au urmat o strategie mai puțin cuprinzătoare.” La noi, autoritățile vorbesc încă despre o tranziție graduală. Interesant este și modul în care documentul FMI clasează statele care au avut în trecut economie centralizată.

Referindu-se la Albania, Estonia, Letonia, Lituania, Slovacia, Polonia și Slovenia, raportul FMI prognozează o creștere economică de 5%, sau

chiar mai mult în 1995. Se precizează totodată că șomajul este în descreștere sau în curs de stabilizare. România este plasată alături de Bulgaria, statele transcaucaziene și țările din Asia Centrală. Se spune că aici ritmul reformelor a fost mult mai puțin curajos și, în consecință, rezultatele sunt slab conturate. Așadar, remarcăm un lucru semnificativ: dacă în trecut eram comparați cu țări vecine foste membre CAER, acum suntem puși în balanță cu state din Transcaucaz și Asia.

Ceea ce reprezintă, fără îndoială, un pas înapoi.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Bani • Bănci • Burse

FPS a vândut pachetul majoritar de acțiuni de la Intercontinental Asociației Turismului în România

Asociația Turismului în România (ATR) și-a adjudecat pachetul majoritar de acțiuni la Hotel Intercontinental București. ATR este un consorțiu de firme, considerat „partener strategic și financiar autohton”, după cum se precizează într-o declarație de presă a FPS, remisă Agenției MEDIAFAX. Din ATR fac parte Bancorex, Institutul Român de Investiții, STAR LIDO (al cărei președinte este Viorel Păunescu), General Consulting and Procurement (al cărei președinte este George Constantin Păunescu) și BLOC (Business, Lucrări, Organizare, Consulting). ATR va investi în modernizarea hotelului 20 milioane USD, cu concentrarea efortului financiar în primii doi ani de la achiziție. De asemenea, ATR a încheiat un protocol cu concernul Intercontinental Londra, pentru includerea hotelului în rețeaua internațională Intercontinental. La 23 iunie, Consiliul de Administrație al FPS a aprobat vânzarea integrală a pachetului de acțiuni deținut la SC Intercontinental SA (56,64%). Acțiunile au fost vândute prin negociere directă cu asociația salariaților și cu conducerea, pentru un pachet de 3% (asociația deținând, din tranzacțiile anterioare, încă 18%) și cu consorțiul de firme ATR, pentru un pachet de 53,64%.

Alfa-bank a devenit prima bancă rusească din Kazahstan

Alfa-bank a devenit prima bancă din Rusia care a deschis o sucursală în Kazahstan, în baza unei licențe emise de guvernul de la Alma-Ata, informează REUTER. Noul subsidiar kazah, înregistrat sub numele de Alfa-bank-Kazahstan, va pune la dispoziția abonaților săi - mari firme comerciale și de investiții - întreaga gamă de servicii de specialitate. Președintele Alfa-bank, Andrei Rapoport, a subliniat că implicarea băncii sale în Kazahstan nu va putea avea loc fără sprijinul guvernului rus. „Puterile (financiare) din Kazahstan - sub forma Băncii Naționale - se opun prezenței noastre pe piața de capital și consideră că noi vom submina această piață, ..., prin exportul de capital”, a avertizat Rapoport, în discursul rostit la ceremonia de inaugurare a noii sucursale din Alma-Ata. De altfel, Alfa-bank a obținut licența de funcționare în Kazahstan după nouă luni de tratative intense, și numai după ce și-a asigurat sprijinul premierului kazah, reformistul Alezhan Kazhegeldin. Piața de capital a Kazahstanului, care a fost mult timp dominată de Banca Națională, a început să-și deschidă porțile pentru investitorii străini. Astfel, banca olandeză ABN Amro a obținut deja o licență integrală de funcționare, în timp ce banca Chinei a devenit cel mai mare investitor extern din Kazahstan.

Cotațiile monedelor est-europene în raport cu dolarul american, Londra, 3 iulie a.c.

Leka albaneză	108.55
Leva bulgară	66.06
Rubla CSI	4539.00
Kuna croată	5.0357
Coroană cehă	26.16
Coroană estonă	11.16
Forint ungar	126.48
Lat leton	0.53
Litas lituanian	4.09
Zlot polonez	2.3525
Leul românesc	1977.00
Coroană slovacă	29.24
Tolar sloven	113.52
Karbovanet ucrainean	144792.0
Dinar iugoslav	1.3847

Polonia va permite companiilor locale să dețină conturi în valută

Ministerul polonez de Finanțe pregătește o serie de amendamente la legea valutară, pentru a permite companiilor să dețină conturi în monede străine, a anunțat o oficialitate poloneză citată de REUTER. Conform declarațiilor făcute de Andrzej Golebiewski din cadrul aceluiași minister, amendamentele vor fi prezentate până la sfârșitul lunii august sau începutul lui septembrie. Legea actuală, adoptată în 1990, prevede ca exportatorii polonezi să vândă valuta obținută băncilor comerciale, în cel mai scurt timp de la extragerea veniturilor. Această lege, care face parte din pachetul de reforme radicale introdus în '90, a fost destinată să mărească importanța monedei naționale, zlotul, dar spectaculoasa creștere a exporturilor a creat un excedent de valută forte în sistemul bancar polonez.

CEMN își caută o identitate internațională

Cooperarea Economică la Marea Neagră (CEMN) trebuie pregătită acum, la trei ani de la înființare, pentru o nouă etapă, în care sectorul privat să devină motorul cooperării regionale, a afirmat, recent, Suleyman Demirel, președintele Turciei. De altfel, „sectorul privat” a fost leitmotivul discursului rostit de liderul turc în cadrul summit-ului Mării Negre, desfășurat la București. Demirel a pledat pentru necesitatea creării unui „mediu juridic” propice dezvoltării sectorului privat, considerând că acesta este, potențial, „cel mai dinamic”. El a cerut celor 16 grupuri tematice de lucru ale CEMN să devină adevărați consilieri pentru întreprinzătorii particulari din statele membre. Recunoscând că „există probleme politice” între statele membre, Demirel a insistat pentru menținerea lor „în afara organizației”. „Cooperarea economică este cea mai eficientă măsură de consolidare a încrederii”, a apreciat liderul turc. El a propus elaborarea unui acord multilateral sau a unei Charte a Mării Negre, menită să consfințească identitatea internațională a CEMN.

România și-a majorat capitalul de participare la BIRD

România și-a majorat capitalul de participare la Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BIRD) prin cumpărarea a 1760 acțiuni în valoare de 212,316 milioane USD. La momentul aderării, în 1972, statul român a subscris 2000 de acțiuni la capitalul băncii. Numărul de acțiuni subscrise influențează volumul asistenței acordate de instituția bancară sus-menționată.

Din München, pentru revista **FLACĂRA**,
Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului
de radio „Europa liberă”:

Becker muncește și Babs visează

Boris Becker, triplul câștigător al celui mai mare turneu din lumea tenisului, aleargă, transpiră și se zbate ca un leu (nu românesc!), în timp ce soția lui, poate din plictiseală sau oboseală, a adormit pur și simplu în timpul unui meci al soțului ei. Și cum ziaristii prezenți la Wimbledon urmăresc cu mare interes perechea inedită, sigur că nu au scăpat prilejul, fie fotografiind-o pe Barbara,

fie înregistrând scandalul după întâmplarea nefericită. Boris i-a cerut socoteală pentru gestul „necuțat” de a fi intrat în grațiile lui „Moș Ene”, moment ce a declanșat o ripostă la fel de puternică din partea Barbarei, eminența cenușie în numeroase acțiuni de-ale lui Becker.

Una peste alta, presa de scandal din Londra a făcut din acest fapt (țânțar) un „armăsar”, dar

se crede că ceva nu e în regulă între cei doi Beckeri. Dincolo de declarațiile de dragoste sau de gesturile de tandrețe ale lui Boris ori Babs, cazul celui mai bogat sportiv german prezintă și un alt aspect. Atunci când relația lor cam șchiopăta, Barbara i-a adus pe lume pe micul Noah Gabriel, care într-o chestiune delicată poate aduce soției circa 20 de milioane de mărci. Sigur

că în orice căsnicie apare sau se recurge la un act dotal, astfel că partenerile marilor personalități se „asigură” pentru viitor, atunci când „nu mai merge”. Să sperăm că soții Becker nu vor ajunge până acolo, dar e interesant de aflat ce „adulmecă” lumea prin culise. Personal, cred că Babs nu va proceda niciodată atât de urât.

Fenomenul Jonah Lomu

Deși echipa Noii Zeelande a pierdut **Cupa Mondială** la rugby, în fața țării-gazdă, Africa de Sud, reputația aripii treisferturi **Jonah Lomu** n-a avut deloc de suferit, dimpotrivă. Atât pentru isprăvile din teren (patru esouri în semifinale, pentru

Jonah Lomu a explodat pur și simplu în mass media, iar consecințele n-au întârziat să apară. Mai întâi, una mai puțin obișnuită. După o declarație a mamei sale, dată unui post de televiziune din Arhipelagul Tonga, de unde jucătorul este, de fapt, originar, cum că mâncarea preferată a fiului ei este preparată dintr-o rădăcină care crește numai pe meleagurile natale, toate rezervele din acest produs s-au epuizat, fiind importate masiv în Noua Zeelandă. De origine vulcanică, Arhipelagul Tonga, pentru că tot suntem la acest subiect, s-a anunțat că prima insulă ce va apărea printr-o erupție va primi numele Lomu. Ceea ce, între timp, s-a și întâmplat!

Evident, au apărut și sirenele altor sporturi. În primul rând, fotbalul american s-a arătat interesat de acest fenomen, care, de altfel, imediat după Cupa Mondială a plecat pentru o probă la echipa **Dallas Cowboys**. Nu se știe cum s-a încheiat acest „eseu”, dar tânărul rugbyst trebuie că a rămas pe gânduri, întrucât imediat după sosirea în țara de adopție a fost contactat de miliardarii care patronază rugbyul în XIII (profesionist pe față, spre deosebire de „puritani” de la XV). În această situație, Federația neo-zeelandeză de rugby în XV s-a și grăbit să-i ofere lui Lomu un contract pe trei ani, cu un salariu anual de 130.000 dolari, pentru a contracara ofertele similare ale clubului englez de „XIII” **Wigan**. Se poate afirma că apariția acestui extraordinar atlet ar putea duce la renunțarea la ipocrizia „amatorismului” promovat de International Board. După cum se vede, motorul schimbărilor este tot concurența.

TEODORA OPREA ■

HERCULE LE CHAT Seralu', neică!

Dramaturg pe nedrept uitat, ne dăm și noi cu părerea - ce, numai Dumitrașcu și alții asemenea au voie? - Aurel Baranga a avut o replică-ștangă într-una din piesele sale, nu mai știu care, na, că am uitat și eu. La o fractură de cultură a unui preopinent, un personaj exclamă: „Seralu', neică!”. Tot așa am pățit și noi, citind un articol al unei june fătuci de la un ziar de specialitate. N-avem nimic cu ăștia micii, apăruți peste noapte în presa sportivă, dar zău că unii ar trebui să mai pună mâna pe carte. Scrie

Iată că, în dorința de a ne umple rafturile bibliotecii cu lucrări de calitate, Ilie Dobre ne obligă, ca autor, să continuăm număratoarea și pe un deget al celeilalte mâini. Dacă până acum eroii săi au fost personalități din lumea gazonului ca **Dobrin, Lăcătuș, Ilie Dumitrescu, Iovan** sau **Florin Halagian**, de data aceasta paginile cărții sunt dedicate celor fără de care spectacolul sportiv nu ar fi posibil și care compun galeriile. Și care galerie e cea mai înfocată? Din păcate, în Giulești fiasta nu a mai avut loc, Rapidul ratând câștigarea celui de-al zecelea trofeu al Cupei României. Iar galeria Rapidului trebuie să-și strângă rândurile pentru a o lua de la capăt, așa cum lăușă, comentatorul nostru în stil sud-american, este în căutare de noi subiecte. Le așteptăm materializate în plumbul paginilor!

Din galeria cu portrete n-au scăpat nici
gazetarilor care îndrănesc alt-vișni:

POMPILIU DUMITRESCU sau „flacăra” de lângă pod...

Cronicarul de sport al revistei „Flacăra”, **Pompiliu Dumitrescu**, este fără doar și poate o „flacăra” lipită perpetuu de șinele Potcoavei. Nu există vreun meci al Realului la care maestrul **Pompiliu** să nu asiste din colțul său de tribună de la „masa presei”. Talent și competență deopotrivă, notele sale sunt transcrise, săptămână de săptămână, în paginile revistei amintite...

Flacăra pentru minte, inimă și... Rapid!

Evenimentul zilei

(Și) FLACĂRA a primit diploma pentru „contribuție deosebită adusă la dezvoltarea presei sportive”

Duminică, 2 iulie, s-a sărbătorit - pentru prima oară în lume - **Ziua Internațională a Ziaristului Sportiv**. În acest sens, Asociația Presei Sportive (APS) din România (președinte, dl Emanuel Fântâneau) a organizat un simpozion având ca temă **Sportul și presa sportivă**. Cu același prilej, APS a înmănat diplome de onoare publicațiilor în care fenomenul sportiv este reflectat pe măsura marelui impact social în viața societății noastre, revista **Flacăra** având o lungă și frumoasă tradiție.

Replica săptămânii

Au mai zis-o și alții, dar n-avem încotro, nu vrem să fim originali cu orice preț, așa încât vom insera și noi, la Replica săptămânii, ceea ce a spus arbitru-tușier slătinean **Zoltan Erdely**, după

ce a fost suspendat pe (numai) trei etape, urmare a gafei monumentale din finala Cupei României la fotbal. Scuzându-se pentru anchiloză brațului drept la cvadruplul ofsaid rapidist, Zoli-baci a lansat haioasa, că altfel nu-i putem spune, zicere: „Cred că decizia mea a fost spre beneficiul (tele)spectatorilor, care au putut urmări încă 30 de minute, precum și loviturile de la 11 m”. Am tradus în esență. Interesantă idee, care ne duce cu gândul la o alta: ce-ar fi ca meciurile să fie făcute de arbitri, mai ales astea, eliminatorii? Păi, zău așa, n-ar fi mai interesant? Nici un joc de 90 de minute! Toate de 120, plus penalty-urile de departajare, spectacol garantat, suspans care l-ar îngălbeni de invidie până și pe Hitchcock. Și nu numai tușierii și-ar băga nasul, ci și contrașii, de vreme ce aflăm că și **Nelu Crăciunel** și-a făcut datoria la respectiva finală. Adică, atunci când ploieștenii aveau vreo lovitură liberă mai periculoasă, trăgea cu urechea aflând ce schemă vor face găzarul, după care se ducea și le șoptea rapidiștilor la ce să se aștepte. Ne vom îndrepta așadar spre un fotbal „jucat” de conducători (vezi, de-o pildă, cazul **Dinamo**) și arbitri, că și așa fotbaliștii sunt cam pretențioși.

„Nici un alt lider din istoria omenirii nu a avut atât de multă putere asupra unui număr atât de mare de oameni și atât de mult timp ca Mao Zedong și nimeni nu și-a împins poporul într-o asemenea catastrofă.”

Mao Zedong, autorul uneia dintre cele mai mari tragedii ce s-a derulat neîntrerupt decenii la rând pe cea mai mare scenă a lumii - China, se dezvăluie aici. În familia dictatorilor, fie el Gînghis Han, Stalin, Hitler, Ceaușescu, Mao nu are egal.

1949-1957

Eram la Sydney, în Australia, tânăr medic de vas, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, când am citit în ziare că orașul meu natal fusese cucerit de comuniști fără să se tragă nici un foc. La 31 ianuarie 1949, cetățenii orașului Beiping, cum se numea pe atunci, ieșiseră în stradă ca să-și întâmpine „eliberatorii”. Acum întreaga conducere a partidului comunist se îndrepta într-acolo pentru a înființa Republica Populară Chineză. Noua capitală avea să fie tot acolo, astfel încât orașul urma să revină la adevăratul lui nume și la adevăratele lui funcțiuni. Beiping, care însemna „pacea nordului”, fusese numele care se dăduse Beijingului în momentul în care Chiang Kai-shek își mutase guvernul în „capitala de sud”, Nanjing. Acum orașul avea să devină din nou Beijing, „capitala de nord”. Războiul civil cu forțele guomindaniste ale lui Chiang Kai-shek continua, dar toată lumea știa că victoria va fi a comunistilor.

Beijingul era orașul natal. Acolo îmi petrecusem primii treisprezece ani din viață, trăind în stilul tradițional, într-un complex „cu o curte în patru colțuri”, ce fusese construit de bunicul meu. Casa noastră era o locuință de om înstărit, din clasa de sus, în complexul înconjurat cu zid se ridicau numeroase case cu un etaj și acoperiș de țiglă, orientate cu fața spre trei grădini separate, pline de flori; erau acoperite peste treizeci de camere.

Ca și cei mai mulți chinezi din generația mea, am fost crescut în spiritul patriotismului, al mândriei pentru cultura noastră chineză, pentru poezia, arta, bogăția și gloria celor patru mii de ani de istorie. Dar eram profund tul-

burat de declinul țării mele care începuse cu un secol în urmă. Ca elev la școala primară, am învățat despre înfrângerea Chinei de către Marea Britanie în timpul Războiului Opiului din 1839 și am studiat seria de invazii ale Franței, Japoniei și Rusiei care au subminat suveranitatea Chinei și au lăsat țara dezbinată și slăbită. Am învățat despre concesiunile străine, care s-au înmulțit în atât de multe orașe, oaze ale legilor străine, scoase de sub puterea jurisprudenței chineze. Încă din copilărie știam ce însemna pentru noi faimoasa inscripție de la intrarea în parcul din Shanghai de pe malul fluviului: „Accesul chinezilor și al câinilor interzis”. Mă simțeam profund jignit. Ca și mulți alții, atribuiam declinul Chinei puterilor străine care se stabiliseră în țara noastră - ceea ce mai târziu am ajuns să numim imperialism.

Starea mea de suflet s-a ameliorat însă în momentul în care comunistii au ocupat Beijingul. Și am

Noiembrie 1957, la Kremlin, Moscova.

De la stînga la dreapta: a doua persoană este sora Wu Xujun, a patra este Mao Zedong,

a cincea este Yan Mingfu (interpretul de rusă) și a șaptea este dr. Li.

fost de-a dreptul emoționat în februarie 1949, când comunistii au învins o navă de război britanică ce încerca să-i împiedice să traverseze fluviul Yangtze. Eram convins

că victoria comunistilor va însemna sfârșitul concesiunilor străine și al incursiunilor imperialiste. China putea, în sfârșit, să-și ocupe locul ce i se cuvenea în lume.

Apoi, în aprilie 1949, am primit o scrisoare de la mama mea, care se întorsese acum la Beijing. Îmi trimitea și o scrisoare de la fratele meu mai mare, care revenise acasă cu laurii unui comunist eliberator și avea acum un post administrativ important în Departamentul Sănătății Publice (weisheng bu), subordonat Comisiei pentru probleme militare a partidului comunist (zhong-gong zhongyang junshi weiyuan hui). Era foarte fericit că se afla din nou acasă

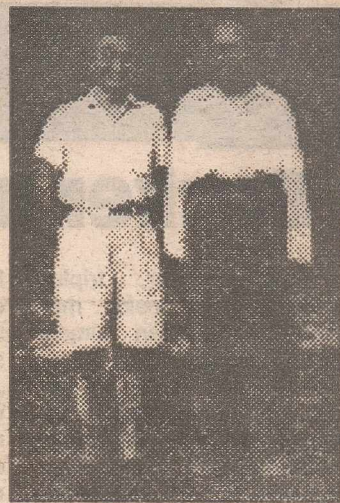
nou împreună.

A fi supus organizației

Prietenul la care stăteam în Hong Kong ne-a făcut cunoștință cu un bărbat pe nume Yan, socotit drept un membru important al partidului comunist și având sarcina de a-i convinge pe intelectuali să se întoarcă în țară. Prietenul nostru ne-a încurajat și ne-a îndemnat să-i oferim lui Yan un cadou pentru a ne netezi calea întoarcerii.

Agitația din Hong Kong, în acea primăvară a anului 1949, era neliniștitoare, dar eu eram tânăr, naiv, și cu capul plin de visuri. Mă voi întoarce în patria mea și voi căpăta un post la unul dintre cele mai importante spitale din Beijing. Voi trăi în conformitate cu tradiția familiei mele și cu jurământul hippocratic, vindecând bolile și tratându-i la fel pe bogați și pe sărmani. Voi fi un mare neurochirurg. Medicina va fi contribuția mea la edificarea unei Chine noi, bogate și puternice, unde toți oamenii vor fi egali și corupția va fi lichidată. Am plecat de la Hong Kong spre Beijing la mijlocul lui iunie 1949. Nu mai fusesem acasă de șaptesprezece ani.

Orașul arăta jalnic și murdar. După opt ani de ocupație japoneză și patru ani de război civil, străzile erau numai gropi, iar zidurile groase care înconjurau orașul începuseră să se ruineze. Firmele de lemn pictat care atârnavă cândva deasupra nenumăratelor magazine mici, dând Beijingului atât de multă culoare și viață, dispăruseră. Librăriile mele preferate din Liulichang fuseseră închise. Oamenii păreau la fel de amărâți și săraci ca

Dr. Li Zhisui și Mao Zedong împreună 20 de ani

și orașul. Bărbații și femeile erau îmbrăcați toți la fel în haine comuniste de bumbac albastru sau gri, spălate atât de des încât nu mai aveau culoare definită.

Ești nou aici și nu înțelegi cum merg treburile”, m-a încurajat fratele meu. „Aici nu oamenii își aleg locurile de muncă, ci acestea își aleg pe oameni. Asta se numește «să fii supus organizației». Cât despre problema salariului, poți să te descurci acum cu economiile. Mai târziu se va rezolva cumva altfel.”

In calitate de nou sosit în chiar inima revoluției chineze, am avut prilejul nu numai să fiu martor la momentul de la întemeierea oficială a Republicii Populare Chineze, ci și de a primi un loc în primele rânduri

In decembrie 1949, la puțin timp după aceste festivități, Mao Zedong a plecat la Moscova, unde a rămas mai multe luni ca să negocieze un tratat de prietenie cu Stalin și cu Uniunea Sovietică. Când s-a întors de acolo în februarie, Mao s-a mutat din locuința de pe Colinele Înmiresmate în orașul Beijing.

Biroul Administrației și Biroul Problemelor Confidențiale - au rămas pe Colinele Înmiresmate. Clinica de pe Colinele Înmiresmate s-a împărțit în două, o secție s-a mutat la Zhongnanhai, ca să aibă grijă de conducătorii de partid de acolo, cealaltă a rămas pe loc. Eu am rămas pe loc, la Colinele Înmiresmate. Dacă n-ar fi survenit un accident, istoria vieții mele ar fi fost cu totul diferită.

(va urma)

Ultima oră:

Bună ziua ți-am dat, belea mi-am căpătat!